

Summa contra russophobes

**Ханс Хаслер, Чарлз III, Евелин де Ротшилд, папа Франциск
и Клаус Шваб, или социализмът с ново лице**

Март Атанасов

Когато преди две години за първи път прочетох интервюто на Ханс Хаслер, бившият административен директор на Гьотеанума в Дорнах, взето от редакцията на Das Goetheanum и озаглавено “Страхът от съседа” (<https://dasgoetheanum.com/en/the-fear-of-the-neighbor/>, https://www.facebook.com/permalink.php?story_fbid=pfbido2ewTrMwi57g8oi74fwL1J4LAgTupmuUWBtNG9BWo2T4FkxbqA8AeScbbyqUdLyrNxl&id=100008744329367) бях изумен от неговото откровено враждебно отношение към днешна Русия и руския народ като цяло. Кратко и ясно той заявява това с цитираната от него финландска поговорка:

“Руснакът си остава руснак, дори и в масло да го пържиш!”

Хаслер е роден в Швейцария, но след оттеглянето си от длъжност през последните години живее в Лахти, Финландия. Поговорката показва дълбокият му скептицизъм към руснаците в отговор на въпроса: “*Как бихте описали днешните отношения между Русия и Финландия?*”, зададен от редактора на Das Goetheanum — главният медиен орган на Антропософското общество в Дорнах. Неговата роля е даването на израз на отношението на ръководството по актуални въпроси, като в случая това към Русия е негативно, показано както с това интервю, така и с често срещаната формулировка на конфликта в Украйна като “агресия на Русия” — факт, който е повече от симптоматичен.

Преди да продължим с разглеждането на интервюто на Ханс Хаслер, ще отбележим, че той е най-големият специалист по Русия и Източна Европа в Гьотеанума. Като млад той учи Славянска филология, после преподава в училище, а през 1992 — непосредствено след промените в Източна Европа, заема длъжността административен директор на Гьотеанума. Това му позволява по различни поводи често да пътува в тази част на света — също и като активист на Първия окултен клас.

Листата на брезите и ледът във финландското езеро

Първият въпрос, зададен на Ханс Хаслер в това интервю, засяга желанието на Финландия да се присъедини към НАТО заради “агресията на Русия”, както пише *Das Goetheanum*. Това била една широко застъпена в медиите теза, свързана с промяната на политическия климат във Финландия, която Хаслер поетично сравнява със смяната на климатичните сезони, както и с поникването на нови листа на брезите пред неговата и на съпругата му лятна вила. Така, както те се разлиствали и ледът в езерото се топял, така се топяла и предишната резервираност на финландците към НАТО. От нея не било останало нищо, защото само в рамките на няколко години рейтингът на одобрение на НАТО се повишил от приблизително 25% на 76%, за което спомогнал конфликтът в Украйна, както и все още незарасналата травма от Съветско-финландската война (1939/40), когато претенциите на Съветският съюз към териториите на Финландия в провлака Карелия били отхвърлени и Червената армия била победена. Според Хаслер, този конфликт има много общо с днешния в Украйна, някои от паралелите за което са: елементът изненада; неравнопоставеността в числеността на армиите; устойчивостта на двата нападнати народа, които успяли да издържат на натиска на могъщата руска армия; огромните загуби на руснаците; лошото оборудване и управление на руснаците, които и преди, и сега “загивали с десетки хиляди”.

Елементът изненада

Цялото интервю на Хаслер е издържано в ироничния тон, характерен и за популярните западни медии, които твърдят, че в началото на войната, започнала през 2022, Украйна била изненадана от Русия. За каква изненада обаче може да става въпрос, след като, първо, война на територията на Украйна се води от февруари 2014 год. Тогава не Украйна, а Русия е изненаданата от преврата в Киев, старателно подготвен и по всякакъв начин подкрепян от западна страна. За това говори присъствието на предна линия на помощник държавния секретар по европейските въпроси в кабинета на Барак Обама, Виктория Нюланд, която раздава курабийки по улиците на Киев в подкрепа на протестиращите (фиг. 1). По-късно тя признава, че за тази победа на “демократията” САЩ са изразходвали сума на обща стойност 5 млрд. долара. Същата става известна и с репликата по адрес на

Европейския съюз „Fuck the E.U.“, изпусната дни преди преврата на 7 февруари 2014 по време на телефонен дипломатически разговор с посланика на САЩ в Украйна Джефри Паят. На 20 февруари 2014, когато е кулминацията на събитията, въоръжените „сили за самоотбрана“, сред които са и мнозина украински антропософски активисти, влизат в открита схватка с органите на реда с решителната подкрепа на снайперисти-наемници от грузински произход. С цел разгаряне на сраженията последните избиват около сто учатници в събитията както от хората от специалните части, съблюдаващи реда в столицата, така и от протестиращите.

Фиг. 1

Това дава повод за първата голяма руска военна маневра на границата с Украйна по заповед на руският президент Владимир Путин. Следва анексирането на Крим, както и на части от Донбас и Луганск, с което напрежението ескалира. Подбудител за това обаче е Украйна, зад която стоят Западна Европа и САЩ, които сключват през същата година прословутите Мински споразумения. Те обаче са провалени от Запада, което немския канцлер Ангела Меркел признава на 7 декември 2022 в интервю за Die Zeit (<https://glasove.com/novini/merkel-minskite-sporazumeniya-byaha-podpisani->

[za-da-se-dade-vreme-na-ukrayna-da-stane-po-silna](#)). Тя не скрива и това, че те не са били нищо повече от опит да се даде време на Украйна да се подготви за бъдещия военен сблъсък с Русия.

Думите на Хаслер за това, че Украйна била изненадана удивляват. Как може да е изненадана, след като още в навечерието на войната на 18 март 2019 в интервю за украинския канал “Апостроф” озаглавено “Полноценная война с Россией начнется через пару лет” (https://www.youtube.com/watch?v=H5ohogDlrms&ab_channel=%D0%90%D0%BF%D0%BE%D1%81%D1%82%D1%80%D0%BE%D1%84TV, 7.50 мин.) украинският политик и съветник по националната сигурност при украинския президент Зеленски Олексий Арестович заявява, че с 99,9% вероятност **цената на Украйна за влизане в НАТО е голяма война с Русия**? Напротив, войната е била очаквана и желана от украинския елит, заблуждаван от Запада, че тя ще свърши бързо. Днес същият, вече бивш политик, който е много популярен в страната си, сочи за главен виновник за тази война Запада, и заявява, че украинският народ не разбира защо воюва, защо трябва да убива и защо да умира за Украйна.

Подобен поглед върху нещата имат и много други анализатори, като например, бившият офицер от *швейцарското* разузнаване полковник и стратегически анализатор Жак Бо. В книгата си “Операция Z” той разглежда подробно украинския конфликт и стига до извода, че през годините Западът системно е подтиквал Русия към война с Украйна. Обстрелът на Донбас от украинската армия, довел до 14 000 убити цивилни граждани, е обект пък на изследването на Тери Бордман (английски антропософ) със заглавие “Украинската политика в Донбас: правилно ли е да се нарича геноцид?” (<https://www.ukcolumn.org/article/ukrainian-policy-in-the-donbass-is-it-fair-to-call-it-genocide?fbclid=IwARozOVJV5yHtMEtLxMFdTUuGB-RWCgAwDeiVkcVVo-YqqvJiqNDoW3zf7oE>) Според него, действията на Украйна са с характер на геноцид.

По този въпрос няма “изненада” и в сведенията на Рудолф Щайнер! Той прогнозира конфликта в Украйна още в края на 1917, веднага след социалистическата революция в Русия. Тогава в две лекции преди Коледа той заостря вниманието към задаващият се, следващ (трети поред) Западно-Източен конфликт, или Световна война, симптом за което, както казва той, е вече очертаващият се тлеещ под повърхността на събитията от Първата световна война “трагичен сблъсък на населението на Северна и Южна Русия”:

„През 1914 започна едно събитие в света, което в началото можеше да се нарече война между Антантата и силите на Централна Европа. Но под повърхността на това, което се нарича по този начин, цари нещо съвсем друго, а именно това, че един срещу друг се изправят двама съвсем различни врагове. И в наши дни говорим за един сериозен симптом, който тлее под повърхността на това, което съвсем неправилно наричаме война между Антантата и силите на Централна Европа. И това е симптомът, състоящ се в трагичния сблъсък между населението на Северна и Южна Русия – един значителен симптом за това, което тлее под повърхността на събитията.” GA 179, 22 декември 1917

Явно става въпрос за днешния сблъсък на Русия с нейната навремето “украйна” провинция, която някога не е имала дори име. Тя е била провинция у края на Русия. И днешното ѝ име не означава нищо, идвайки от обозначение на местоположение, което е било неразделна част от Русия, за което говори общият руски език. Само два дни по-късно на 24 декември 1917 Щайнер е още по-прецизен, говорейки за вече видимата “руско-украинска вражда”, както се изразява този път. Той визира *“симптоматологията на настроението, царящо между **Северна и Южна Русия за разразяването на руско-украинската вражда**. Тази симптоматика ще се освети много повече, ако се обърне внимание на събитията, които едва се подготвят, а не всичко това, което хората днес смятат за значително, изхождайки от любовта си към удобствата.”* (GA 180, 24 декември 1917).

Както се вижда, най-малко изненадани от днешния развой на събитията в Украйна трябва да бъдат антропософите, защото и двете сведения от Щайнер сочат към едно и също — излязлата днес на световната повърхност, подклаждана от столетие, вражда между украинци и руснаци. Световният мащаб на събитията показва, че днес среща в Украйна си дават двамата стари, “съвсем различни врагове”: Изтока в лицето на Русия и Запада в лицето на Великобритания, САЩ и страните от Европейския съюз. В това изненада няма! Интензитетът на стълкновенията показва, че става въпрос за пълзяща Трета световна война, започнала през 2014 — точно 100 години след Първата, водена ограничено с военни средства “у края на Русия”.

Загубите на украинската армия

Според Хаслер, също като загубите на финланците в Съветско-финландската война, тези на украинците днес са малко, докато на Русия са огромни. Те мряли с десетки хиляди.... Реално обаче по данни на независими източници украинските загуби са между три и пет пъти повече от руските и към този момент надхвърлят един милион убити и осакатени войници. Това не включва десетките хиляди дезертирали украинци и стотиците хиляди избягали от страната. Мобилизацията в Украйна днес е принудителна и унижителна, за разлика от тази в Русия, която е доброволна. Това изправя Украйна днес пред поредната мобилизация, която ще снижи възрастта на мобилизираните от 25 на 18 години. Както заяви на 14 януари 2025 съветникът на президента на САЩ по националната сигурност Джейк Съливан:

“Украинската армия няма жива сила, затова се налага намаляване на мобилизационната възраст.” (https://pan.bg/view_article-49-588393-sylvan-vsu-nyama-zhiva-sila-nalaga-se-namalyavane-na-mobilizacionnata-vyzra.html)

Украинските загуби във войната са значително по-високи от тези, които Киев съобщава — само 46 000 убити и 380 000 ранени. Според американския президент Тръмп те са към 600 - 700 000:

"Истинските цифри не се съобщават. Загинали са много повече хора, отколкото всички вие знаете. Обвинявам за това може би нашето правителство, което не иска да публикува истинските цифри", коментира Тръмп (<https://epicenter.bg/article/Tramp--Ukrayna-e-zagubila-nay-malko-600-700-000-dushi-vav-voynata--Rusiya---okolo-800-000/374509/7/0>).

В крайна сметка, недостигът на жива сила вследствие на загубите на украинската армия е належащ проблем, въпреки внушителната западна военна помощ. На този фон разликата с Русия е огромна: независимо, че води настъпателни действия, тя не търпи такива загуби. Сравнението на Хаслер между едните и другите е неуместно, както и това, което той казва за уж зле оборудваните, управлявани и изненадани от силната отбранителна воля на Украйна руснаци. Русия днес не е Русия преди сто години, нито е Съветския съюз, заради което вече десета година успява да устои на мощния западен политически, военен и икономически натиск. Въпреки това тя успява да надделее категорично във военно отношение с многократно надвишаващият я колективен западен противник.

Никога повече сами

Друга от темите, повдигнати в интервюто на Хаслер, е *“Никога повече сами”*, посветена на желанието на днешните финландци да се присъединят към НАТО заради страха от руско нападение. Те се отказват от неутралитета си, което, според Хаслер, е оправдано от гледната точка на действията на Русия, които са “далеч от всякаква благонадежност”. Той счита дългата 1300 км финландска граница с Русия за твърде съблазнителна, защото преминава през почти необитаеми територии. Същият смята, че Русия като нищо може да ги заграби, откъдето идва и заглавието на интервюто “Страхът от съседа”.

Освен ако не бъдат пречупени през русофобската призма, опасенията на Хаслер могат да бъдат трудно разбрани, защото каквито и да било сигнали като тези, които той описва като заплахата от страна на Русия, фактически липсват. Те обаче могат да се измислят от западните политици, които напоследък, сякаш по зададен сигнал, разглеждат Русия като заплахата за цяла Европа. Реално обаче, Русия не е заплахата за никой, и дори ако не беше провокирана от Запада, тя никога нямаше да започне специалната военна операция в Украйна. Западната преса (“черната журналистика”, както я нарича Щайнер) е само тази, която внушава, че “Путин” крои планове да завладее Финландия и цяла Европа, докато реално през последните години Русия е фокусирана само върху оцеляването си като независим политически субект. Вече тридесет години тя постоянно критикува разширяването на НАТО на Изток, което след разпадането на Съветския блок през 1989 е съвсем излишно. Безрезултатно тя призовава Запада да се откаже от идеологизираната си политика от времето на Студената война, както и от намеренията на някои негови кръгове да бъде завладяна и разделена на части, за което говори книгата на Збигнев Бжежински *“Голямата шахматна дъска”* (“Обсидиан”, София, 1997).

Ханс Хаслер изглежда силно повлиян от западната преса, а не от Рудолф Щайнер, който посвещава толкова много лекции на въпроса Изток-Запад, което може да обясни насоката на неговите разсъждения. За него отбранителното от три десетилетия поведение на Русия е нападателно и заплашително, а Финландия още не била излекувана от травмата от Съветско-финландската война. В неговите очи това оправдава страха на финландците днес, караш ги да се откажат от своя неутралитет. Това обаче напълно

противоречи на нещо, което Хаслер казва по-нататък в същото интервю:

“Всъщност Русия и сега и в близко бъдеще не може да бъде никаква заплаха за нас. Никой във Финландия не се плаши от подобни заплахи.”

Става ясно допуснатото от Хаслер противоречие, повдигащо въпроса, страхува ли се или не се страхува Финландия днес? Защо след като Русия “и сега и в близко бъдеще” не представлява никаква заплаха за нея, тя иска да се присъедини към блока НАТО? Възможно ли е и едното и другото? Кое от двете е вярното? Как да разбираме това разминаване в мислите, което е затвърдено от редакцията на Das Goetheanum, публикувало интервюто със заглавието “Страхът от съседа”?

Още псевдо-паралели

В своето интервю Ханс Хаслер прави още паралели между днешната война в Украйна и тази във Финландия от 1939-40, за които казва, че са “повече от ясни”. Например, че както украинската, така и финландската армии без чужда помощ са устояли на източната си съседка. Той обаче недовижда или си затваря очите за това, че Украйна, първо, не е никак сама в тази война, нито е сама в омразата си към Русия — съдейки по казаното от Щайнер през 1917 г. Ако това беше така, без своите западни ментори, тя най-малкото никога нямаше да се остави да бъде измамена да предизвика войната с Русия, както и да започне да избива своите рускоговорящи съотечественици в източната част. Как може Украйна да е сама, след като веднага след началото на руската специална военна операция през 2022 генералният секретар на НАТО и по забележително стечение на обстоятелствата валдорфски възпитаник Йенс Столтенберг заявява, че неговата организация застава на “страната на храбрите хора в Украйна”. НАТО снабдява Украйна с всичко необходимо за войната, която в противен случай, по думите на президента на САЩ, Доналд Тръмп, щеше да свърши за две седмици в полза на Русия. Според признанията пък на държавният секретар на САЩ Антъни Блинкен от 4 януари 2025 САЩ са започнали да изпращат оръжия на Киев още преди началото на войната през 2022:

„Доста преди русото нахлуване, започвайки от септември 2021 г. и след това и през декември, тайно доставихме голям брой

оръжия на Украйна, за да сме сигурни, че те имат всичко необходимо, за да се защитят“. (<https://glasove.com/novini/blinken-tayno-dostavyahme-orazhiya-na-ukrayna-oshte-prez-2021g>)

Как да е сама Украйна, след като първите конкретни стъпки за присъединяването ѝ към НАТО датират от 2008? Първите предупреждения от дипломатически източници за възможен конфликт с Русия заради политиката на САЩ в Украйна са още от средата на 90-те години на миналия век. Как да е сама, след като на 16 януари 2025 в Киев е подписала 100-годишно споразумение за партньорство с Великобритания във всички най-важни обществени сфери (<https://www.mediapool.bg/ukraina-i-velikobritaniya-podpisaha-sporazumenie-za-100-godishno-partnyorstvo-news367084.html>) (фиг. 2)? Може ли да се говори за каквато и да било украинска “самота”, сравнима с тази на Финландия през 1939/40, след като двете войни нямат нищо общо? *Вярно е по-скоро обратното — Русия е сама в тази война, водена на нейна територия — Трета и последна от войните между Изтока и Запада!*

Фиг. 2

България и Финландия

Преди да завърша анализа на интервюто, ще споделя един мой личен спомен за Ханс Хаслер от доброто старо славно време на Антропософското общество в България. Тогава в началото на 21. век

той започна редовно да ни посещава по причини, за които ще стане въпрос по-нататък. Неговите посещения продължиха 14 години, за да кулминират един вид през лятото на 2014, когато под неговата егида във Варна бе организирана международната антропософска конференция “Душата на Европа”. Конфликтът в Украйна вече набираше скорост, след извършеният няколко месеца по-рано държавен преврат в Киев, и тогава, през един от заседателните дни от трибуната на залата, в която се провеждаше конференцията, извън дневния ред Хаслер емоционално съобщи, че Русия е въвела свои войски в Украйна, за да защити Донбас. Той беше възмутен от новината, която явно току-що бе разбрал от медиите, но тя не предизвика никакъв отклик в публиката, съставена главно от български антропософи. Тя остана смълчана и, поне за мен, доста изненадана. Реакция от нейна страна нямаше, нито това доведе до публична дискусия, като изключим споделеното по-късно между нас, българските антропософи, които, начело с организаторката на събитието от българска страна, не бяхме съгласни с Хаслер. Ние бяхме и все още сме проруски настроени! И нашето отношение бе в пълна хармония с това на останалата част от българското население, което по статистически данни е на първо място в Европа по русофилия!

Това е свързано с повече от историческата езикова, древнокултурна и всякаква друга дълбочинна връзка между българи — “бугри”, както ги нарича Щайнер, и руснаци. Един от факторите за това е някога общият старобългарски (старославянски) език, на който е изписаната най-древната славянска книжнина, и който лежи в основата на цялата по-късна староруска книжнина и култура като цяло, както и в основата на руското църковно богослужение, което използва този език и до днес. Забележителна е и “окултната” близост между двата народа, която проличава в победата на войнството на Архангел Михаил на Небето през ноември 1879. Тя приблизително съвпада с победата на руската армия в Руско-турската война малко преди това на 3 март 1878, с която България е освободена от османска власт. В тази връзка, ще споменем и забележителната връзка между народите на България и Финландия, които, според Щайнер, имат общ генетически корен от времето на преселването им от Азия в Европа:

“Защо българите са славяни? В расово отношение те не са славяни, защото расово те са родствени с финландците, или хуните [унгарците]. Расово, до известна степен, те са монголо-татарски народ, който обаче много рано е възприел славянския език, благодарение на което е станал славянски народ.” GA 303, 1

януари 1922

В Европа финландците се установяват на Скандинавския полуостров, докато българите — най-надолу на по-цивилизования тогава Балкански! Последните днес обаче не са просто българи, а смес от три народности: тяхната и още две, които заварват на балканска почва — траките и славяните. Българите са сериозно повлияни от по-високо цивилизованите траки, но възприемат езика на славяните, които са по-ниско цивилизовани. Това означава историческата смяна на техния народностен Архангел с друг, близък, да не кажем, поне в началото, един и същ с този на съседната на Финландия Русия.

Фиг. 3 Офицери и войници от Трети стрелкови фински лейбгвардейски батальон на превзет турски редут при село Горни Дъбник

Никак не е учудващо, че както руският, така и финландският народ взимат активно участие в Руско-турската освободителна война през 1877-78, главната цел на която е освобождението на българите. Това става не без помощта на Трети стрелкови фински лейбгвардейски батальон, създаден на 7 март 1818 като най-боеспособна част от Финландската гвардия, съставена от етнически финландци. Като част от Руската императорска армия изявата му в България е най-

значителната му военна кампания под командването на полковник Георг Едвард Рамзай (1834-1918). Той наброява близо хиляда души, от които 200 са доброволци (фиг. 3). Батальонът участва в боевете при Плевен и Правец през 1877, както и в освобождението на София и Пловдив в началото на следващата година. Битката при Пловдив продължава три дни и е неговата последна славна битка! На 24 февруари батальонът пристига в Сан Стефано край турската столица, където седмица по-късно е подписан Санстефанският мирен договор. Карта на придвижването на батальона е показана на фиг. 4.

Фиг. 4

Във въпросната Руско-турска освободителна война в различни подразделения на руската императорска армия воюват и много други офицери и войници от финландски произход, чийто общ брой се изчислява между две и три хиляди, включително 200-250 офицери, сред които шестима с чин генерал. Един от тях е роденият в Лаhti — градът на Ханс Хаслер днес — генерал Казимир Ернрот (1833-1913) (фиг. 5), който през 1881 става министър-председател на България. Той изпълнява и функциите на военен министър и управляващ Министерството на вътрешните работи, спомагайки за

възстановяването на българската държавност, както и за укрепването на армията. Днес в София на негово име е наименувана улица и поставена мемориална плоча.

Фиг. 5

Добрата стара връзка между българския и финландския народи пролича и на Хаслеровата конференция във Варна, на която най-многочислени бяха гостите от Финландия. Един от тях направи жест — опита се да разгледа най-българският от всички въпроси, който е този за възникналото в земите на Тракия преди повече от 1000 години така важно в езотерично отношение (ново)манихейство, по-известно с името богомилство. В следващите редове, ние от наша страна ще се опитаме да бъдем полезни на финландците, отвърщайки на жеста със свой — “богомилски”, с който ще се опитаме да осветлим случващото се днес в света, за което ще стане въпрос по-нататък.

Но преди това нека накратко засегнем още веднъж връзката между

финландския, руския и българския народи, чиито Архангели се намират в твърде близки — даже расови, роднински отношения. Основен във всичко това е “Архангелът на всички Архангели” — Михаил, под чиято егида тези три Архангела се сражават както в битките за освобождението на България, така и в тази на Небето през 1841 - 1879!

Фиг. 6

Един от резултатите на тази Битка, както личи по всичко, е именно победата над Турската империя, която е активно подпомагана — въоръжавана и консултирана, от силите на Запада. Нещо подобно виждаме и днес във войната в Украйна, която е активно подпомагана от същият този Запад. Но особено забележително в Битката на Небето е участието на определен брой руски воители („руски души“, както ги нарича Щайнер (<https://bougre.bg/assets/files/amrw.pdf>), които се сражават на страната на Архангел Михаил (фиг. 6). Тяхната роля е да разтворят, или дематериализират втвърдените и неразтворими по естествен път етерни тела на западните материалисти след тяхната смърт, което е може би най-важното измерение на тази война. Тя наистина приключва на Небето през 1879, но продължава да се води на Земята до днес, където трябва да завърши с нова победа на Михаил, което вероятно ще стане след падането на нея на Ариман. Това до голяма степен обяснява вихрещата се днес омраза към Русия и всичко „руско“ от страна на продължаващият да упорства в своя материализъм Запад.

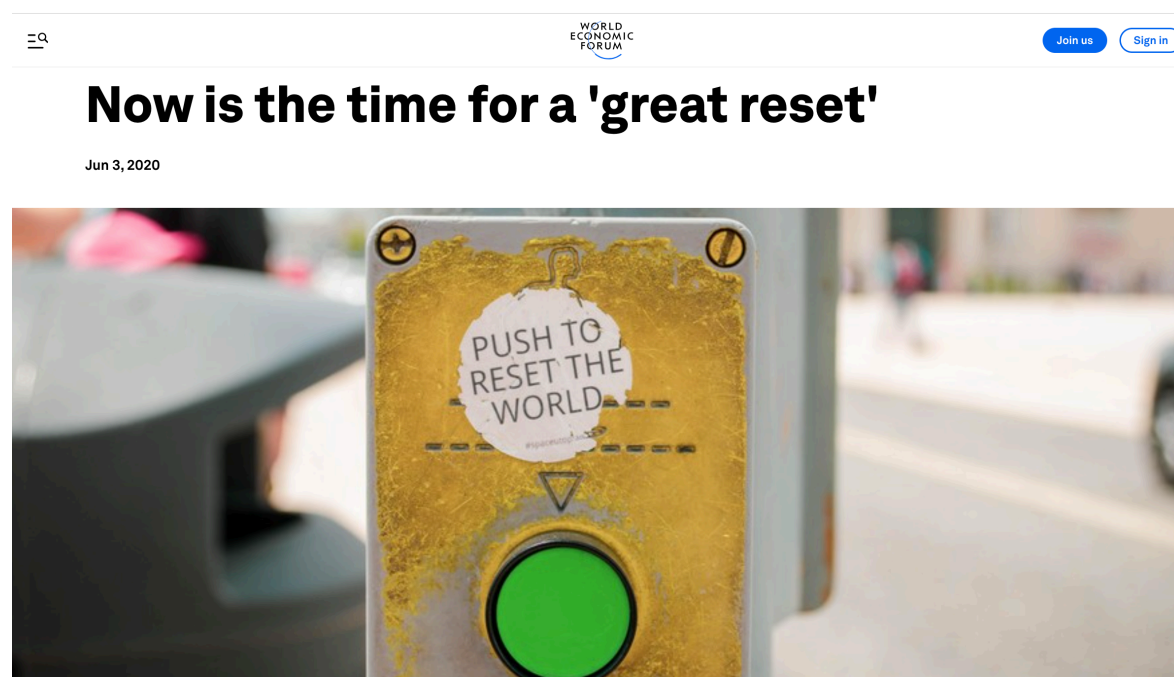
Социализмът с ново лице

През 2014 във Варна Хаслер успя да изненада аудиторията с две взаимосвързани неща: с отрицателното си отношение към Русия, личащо и от неговото интервю, и с твърдата си вяра в Европейския съюз. Според него, последният не представлява заплаха за Европа и света, щом не всички европейски страни са членки. Ние, българските антропософи като цяло обаче гледахме на ЕС по друг начин, за който сега подробно ще стане въпрос. За много от нас той се явява нещо, което сбъдва опасенията на Рудолф Щайнер, че в Европа и света може да се наложи една повсеместна нова форма на „болшеvizъм“:

*„През настъпващата епоха така нареченият цивилизован свят ще се изправи пред следните две алтернативи: едната е Болшеvizмът, а другата е Троицният социален ред. Този, който не вижда, че за задаващата се епоха има **само тези две** възможности, просто не разбира нищо от днешния общ ход на събитията.“* GA 199, 7 август 1920

С това Щайнер загатва за реалната възможност за провал на Троицния социален ред, което да доведе до въпросният нов болшеvizъм, който той нарича също фалшив („false“) социализъм. Троицният социален ред той също свързва със социализма, наричайки го „истински“ („true“), но днес повече от сто години след

неговото оповестяване, виждаме не се сбъдва той, а неговата алтернатива. От истинският социализъм, който трябваше да се реализира до края на 20. век, няма и следа, докато фалшивият започва да се налага под формата на два вида нов капитализъм — единият е наречен от Клаус Шваб *Капитализъм на заинтересованите страни*, а другият се нарича от семейство Евелин и Лин де Ротшилд *Приобщаващ капитализъм*. Кръстник и лице и на двете е английският крал Чарлз III, който в името на налагането им през 2020 се обявява за проекта “Великото нулиране” (“The Great Reset”). По неговите думи, той цели преустановяването както на днешният капитализъм, така и на досегашният световен ред, обявено на 3 юни 2020 в самото начало на кризата с Ковид-19 във видео заявление със заглавие “#TheGreatReset”, излъчено на Ютюб канала на неговото кралско семейство (https://www.youtube.com/watch?v=hRPQqfwuhU&ab_channel=TheRoyalFamily). Идеята е за тотална *перестройка*, свързана с “преосмислянето, препроектирането, възраждането и ребалансирането на света” заради неговите несъвършенства. Едно от тях е несправянето с пандемията “COVID-19”. На същия 3 юни 2020 на фейсбук страницата на Световния Икономически форум е публикуван рекламен клип с красноречивото заглавие: “*Сега е времето да се натисне бутонът за нулиране на капитализма*” (<https://www.facebook.com/watch/?v=189569908956561&t=37>) (<https://www.facebook.com/watch/?v=189569908956561>).

Фиг. 7

Форумът показва и самият бутон за натискане (фиг. 7), за да може света да се нулира, в статията със заглавие: “*Сега е времето за ‘нулиране на света’*” (<https://www.weforum.org/stories/2020/06/now-is-the-time-for-a-great-reset/>). В единия случай той говори за нулиране на капитализма, а в другия — за нулиране на света. Изглежда, че както Чарлз, така и Шваб не правят разлика между свят и капитализъм. И двете трябва да бъдат нулирани, т.е. преустановени в името на създаването на нови такива! В книгата на Шваб с характер на манифест от същата 2020 година “КОВИД-19 - Великото нулиране” (в съавторство с Тиери Малре) (<http://reparti.free.fr/schwab2020.pdf>, стр. 3) Чарлз няма участие, но общите им идеи с Шваб са добре илюстрирани. Разгърнатата е панорама на бъдещето, в което е заложено едно ново, централизирано — глобално, както е наречено, световно управление! Това е основното в новия проект, около което се върти всичко и което трябва да замени “провалените национални държави”, справящи се “зле с основните предизвикателства, охраняващо недоверието на обществото в тях. Това, от своя страна, води до липса на управленски капацитет и ресурси, както и до по-нататъшно още по-слабо представяне и неспособност, или нежелание за справяне с проблемите на глобалното управление” (Ibid, стр. 48). Затова трябва да възникне новият свят — “*A new world will emerge*”, Ibid, стр. 8 — защото “без подходящото глобално управление ще бъдем парализирани в опитите си да се справим и отговорим на глобалните предизвикателства, особено когато има толкова силен дисонанс между краткосрочните, вътрешни императиви и дългосрочните, глобални предизвикателства” (Ibid, стр. 48).

В книгата си Шваб заявява необходимостта от ново, наднационално световно ръководство. Според него, “*Направо казано, живеем в свят, в който всъщност отговорността не се носи от никого!*” (Ibid, стр. 47). Той изтъква системният недостатък на света днес — липсата на „**комитет за спасяване на света**“ (“committee to save the world”) (Ibid, стр. 48), повод за появата на какъвто е кризата с Ковид-19. Тя вадела наяве големите проблеми, предвидени, което е интересното, да възникнат също и в бъдеще. Сякаш имайки контрол върху тях, Шваб смята, че има още “*предстоящи рискове и проблеми*”, които могат да бъдат решени само централизирано, или с “*установяването на много по-приобщаващата и справедлива форма на глобализация, която да направи света по-устойчив, както социално, така и екологично*” (Ibid, p. 47):

“Няма време за губене! Ако не подобрим функционирането и легитимността на нашите глобални институции, светът скоро ще стане неуправляем и много опасен. Не може да има трайно възстановяване без глобална стратегическа рамка на управление.” (Ibid, p. 47)

Светът трябва да стане управляем от едно място за по-лесно, или глобално, което значи централно с натискането на едно или повече копчета. Това сякаш е решено и Шваб дори предвижда възможността за съпротива от страна на масите, заявявайки в самия край на своята книга:

„Някои може да се противопоставят на необходимостта да се ангажират с това, страхувайки се от мащаба на задачата и надявайки се, че чувството за неотложност ще отшуми и ситуацията ще се върне към „нормалността“.“ (Ibid, p. 98)

Фиг. 8

Важен за проекта “Великото нулиране” на Чарлз и Шваб (фиг. 8) е Капитализмът на заинтересованите страни (Stakeholder-Kapitalismus). Идеята за него изглежда датира от самото основаване на СИФ през 1971, когато Шваб публикува и първата си книга „Съвременното управление на предприятието в машиностроенето“. В нея идеята е първоначално засегната, отнесено към управлението на едно предприятие, което трябва да служи не само на своите

собственици и акционери, но и на други “заинтересовани” страни. По-късно тази концепция се проектира върху целия световен бизнес, който трябва да се откаже от максимизиране на печалбите си в полза на същите “заинтересовани” страни. Това са, както ги нарича Шваб, “уязвимите общности в рамките на техните екосистеми”.

Идеята на Шваб, освен всичко друго, предполага засилването на частното и корпоративното сътрудничество с държавата под контрола, както става днес, на органите на Европейския съюз. Тенденцията е към централизация, характерна и за появилият се по-късно проект “Великото нулиране”. На този аспект искаме да обърнем внимание, тъй като той напомня на времето на социализма, когато малка избрана група хора взимаше решенията и контролираше икономиката в Източна Европа. Днес мнозина смятат, че именно към това се стреми групировката, лице на която е Клаус Шваб, а именно към възраждане на социализма. Например, руският президент Владимир Путин в речта си по време на пленарната сесия на Международния дискуссионен клуб «Валдай» през есента на 2021 (<https://trud.bg/a/articles/изявление-на-президента-на-руската-федерация-владимир-путин-на-пленарната-сесия-на-междуна>) заявява:

“След революцията през 1917 болшевиките, опирайки се на догмите на Маркс и Енгелс, също обявяват, че ще сменят изцяло обичайния начин на живот, не само политически и икономически, но и самата представа за това какво представлява човешкият морал, основите на здравето съществуване на обществото. Разрушаването на вековните ценности, на вярата, на отношенията между хората, дори се стига до пълно отричане от семейството – и това го е имало – насаждането и поощряването на доносничеството срещу близки – всичко това е обявявано за стъпки по пътя на прогреса и, между другото, по света широко е подкрепяно и е било модерно също както сега. Между другото болшевиките са проявявали абсолютна нетърпимост към всяко друго мнение. Ето това, според мен, трябва да ни напомня нещо за нещата, които виждаме сега. Гледайки случващото се в редица западни страни, ние с учудване разпознаваме отечествените практики, които сами, за щастие, сме оставили, надявам се, в далечното минало.”

Заклучението на Путин е красноречиво:

“Излиза по-строго, отколкото в отдела за агитация и пропаганда на Централния комитет на Комунистическата партия на Съветския Съюз.”

Чувството за комунизъм на Чарлз III

С по-голяма точност, можем да кажем, че идеята за нулиране на световната икономика, основана на капитализма, и замяната ѝ с нова, основана на нещо друго, е по-стара и датира от 2014, което е шест години преди манифестите на Чарлз и Шваб от 3 юни 2020 за рестарт на икономиката и света. Тя е спомената за първи път от Клаус Шваб на 15 януари 2014 на сесията на Световния Икономически форум, проведена в Давос (https://www.youtube.com/watch?v=RAjYAXYGPuI&ab_channel=APArchive, <https://www.voanews.com/a/world-economic-forum-challenges-of-changing-world/1830780.html>), а е официално оповестена от Чарлз (фиг. 9) три месеца по-късно на 27 май 2014 по време на Конференцията за Приобщаващ капитализъм, организирана в Лондон от EL Rothschild и The City of London (<https://coalitionforinclusivecapitalism.com/event/the-conference-on-inclusive-capitalism-building-value-renewing-trust-may-2014/>). Първо, на 15 януари Шваб говори за световния “бутон за нулиране”, който е време да се натисне:

„Това, което искаме да направим в това отношение в Давос тази година, е да натиснем бутона за нулиране! Нека обясня: Светът все още е твърде много хванат в режим на кризисно управление, заради което забравяме, че трябва да се вземем в ръце сега и да потърсим решения за наистина фундаменталните проблеми. Трябва да гледаме на нашето бъдеще по много по-конструктивен, стратегически начин.” (Виж линка по-горе)

После, на 27 май по времето на споменатата Конференция за Инклузивен капитализъм в Лондон самият “бутон” е натиснат от Чарлз, който задава тона на новия капитализъм с едно свое чувство. То става неговата отправна точка и това е *чувството на Чарлз за настъпващ комунизъм*. За него той говори още в началото на своята историческа реч, с която открива конференцията (https://www.youtube.com/watch?v=fa9FnoZeOF4&ab_channel=InclusiveCapitalism,

[inclusive-capitalism-building-value-renewing-trust-conference](#)):

"Донякъде объркан от поканата да се присъединя към такава стратосферна група от финансови, икономически и бизнес експерти, мога само да предположа, че това може да се дължи отчасти на усилията ми през последните тридесет и една години да насърча концепцията за корпоративна, социална и екологична отговорност. Мога да ви уверя, че преди тридесет и една години не много хора се интересуваха от това. Спомням си, че когато желязната завеса падна, имаше голям шум около триумфа на капитализма над комунизма. Противно на това обаче, аз не смятах, че нещата са толкова прости. Почувствах, че ако бизнесът не вземе предвид социалните, общностните и екологичните измерения, всичко [свързано с комунизма] може да започне отначало!"

Фиг. 9

Чувството на Чарлз за надвиснала опасност от нов комунизъм точно след края на стария е повече от удивително! То е без аналог, нито има логично обяснение от конвенционална гледна точка! Както излиза, именно новият Приобщаващ капитализъм трябва да бъде отговорът на надвисналата, според Чарлз, нова комунистическа

заплаха. Родители на този “отговор” са Лин и Евелин де Ротшилд (фиг. 10), като водещият е Евелин, изтъкнат британски финансист, близък до английската корона, и основен наследник на банкерската фамилия Ротшилд във Великобритания. През годините заема редица отговорни длъжности като тази на председател и главен изпълнителен директор на инвестиционна банка NM Rothschild and Sons Ltd., а след оттеглянето си през 2003 заедно с новата си американска съпруга Лин Форестър създава холдинга EL Rothschild, държащ активите на редица предприятия като The Economist Group. За целта на разпространението на предложения от него нов вид капитализъм през 2014, двамата организират въпросната Конференция за Приобщаващ капитализъм, изпълнителен орган на която по-късно става създадената през 2015 от Лин де Ротшилд Коалиция за Приобщаващ капитализъм (<https://coalitionforinclusivecapitalism.com/>).

Фиг. 10

Всичко започва с откриващата реч на Чарлз III на фона на набиращият скорост военен конфликт в Украйна само три месеца след държавния преврат в Киев на 22 февруари 2014. Обявяването на новия капитализъм става в присъствието на “стратосферна група”, както я нарича Чарлз, от 250 представители на водещи световни компании от 37 страни - политици, шефове на корпорации, институционални инвеститори и други водещи

икономически фигури, представляващи 35 бизнеси. Сред тях са фондациите Форд, Рокфелер, Блаватник, Гетсби, а гост-лектори са експрезидентът на САЩ Бил Клинтън, директорът на международния валутен фонд Кристин Лагард, управителят на Банката на Англия Марк Кърни, харвардският професор Лаурънс Самърс, управителят на “Униливър” Пол Полман, директорът на “Джон Левис Партнершип” сър Чарли Мейфилд, директорът на “Китайска инвестиционна корпорация” Джин Ликун, изпълнителният директор на “Гугъл” Ерик Шмит и бившият директор на веригата “Сейнсбъри” лорд Дейвид Сейнсбъри. По изчисления на участниците, общите финансови активи са на стойност около 30 трилиона долара, или една трета от световния инвестиционен доход.

Ключов за конференцията е апелът на Чарлз за “*силно лидерство*” подобно на това, за което говори и Клаус Шваб:

*“Какъвто и да е случаят, особено впечатляващото на днешното събрание е, че всеки един от вас, дами и господа, е в добрата позиция да предприеме действия, необходими за създаването на една нова форма на Приобщаващ капитализъм. Това е от решаващо значение, така да се каже, но ще се нуждае от **силно лидерство** (“strong leadership”), неограничена енергия, решителност и не малко смелост.” (Ibid)*

Силното лидерство, или единоначалието стои в основата на новия капитализъм, каквото и да означава това, а поканените да се присъединят към него се намират само в “добрата позиция” да направят всичко необходимо да го подпомогнат. Начинът, по който ще се реализира капитализмът, никъде не се описва, а е само загатнат от Лин де Ротшилд, която в едно интервю от 2019 казва:

“Като инвеститори ние трябва да застанем зад компаниите, които правят правилните неща за всички потребители. След като веднъж направят това, другите компании ще ги последват.” (https://www.youtube.com/watch?v=O6KJ2mUrSUK&ab_channel=SALT, 1 мин. 31 сек.).

Въпросът е: кои са “правилните” неща и кой е този, който определя кое е правилно и кое не, както и кой ще следи за изпълнението на правилните неща? Това изглежда са основателите на новия капитализъм, които ще играят ключова роля в неговото прилагане. Принципът на единоначалието отново е налице също като при предложението от Клаус Шваб Капитализъм на заинтересованите

страни. И в двата случая отговорно участие има кралят на Англия, който говори за дългосрочно планиране. Това е една друга особеност на новия проект, който трябва да премахне “дезорганизирания”, “стихийен” и “нечестен” днешен бизнес. По думите на Лин де Ротшилд, той се е провалил “failed”. Така смята и Чарлз, който отбелязва, че вместо към бързи и краткосрочни печалби, той може да предложи нови всеобщи и интегрирани решения в интерес на цялото човечество. Въпросът, кой ще интегрира тези решения, взети от някого?

“Ако има цена, която да плати необходимата трансформация, това ще бъде изоставянето на поредното, на пръв поглед лесно, краткосрочно решение, което сегашната форма на капитализъм смята за необходимо. Навместо това е необходимо фокусирането върху подходи, които постигат трайна и смислена възвръщаемост. ... В края на краищата, може би си струва да се има предвид, че цел на капитализма трябва да бъде обслужването на по-далечните, дългосрочни интереси и грижи за човечеството, а не обратното. ... Всичко това трябва да бъде правилно и всеобхватно обмислено при вземането на икономически и национални решения...”

Чарлз III насочва вниманието към предварително планираните решения, в името на “по-далечните, дългосрочни интереси” на човечеството. Кой обаче определя тези интереси, кой ги планира и кой следи за изпълнението им? Изглежда това е една група хора, които в речта си Чарлз нарича *“настояйници и архитекти на благосъстоянието на настоящите и бъдещите поколения”*:

*“Струва ми се, че трансформацията, която отдавна обмислям, се отразява в субстанцията на днешната среща и въпросът е как да се пренасочи фокусът на внимание от краткосрочност към дългосрочност. И с това поемаме един автентичен морален ангажимент да действаме като истински земни **Настойници и Архитекти** на благосъстоянието на настоящите и бъдещите поколения.”*

В речта си Чарлз е максимално откровен да заяви, че е един от тези Настояйници и Архитекти на промяната, която той, както вече преди това е уточнил, замисля от поне 1989 год. Оттогава датира “чувството му за комунизъм”, на което трябва да отговори предложеният Инклузивен капитализъм. Той е “ултимативният отговор на Карл Маркс”, както се изразява Кристин Лагард в речта си на същата конференция (виж по-нататък), независимо, че носи

много от чертите на социализма. Това може да се нарече и корпоративен капитализъм и социалистически капитализъм, защото напомня на социалистическата политикономика, в която политика и икономика бяха срастнати.

Съветът за приобщаващ капитализъм с участието на Ватикана

Механизмите на замяна на днешния капитализъм с друг са заложили от кралската фамилия и тази на Ротшилд през 2014, към които по-късно се присъединява и Ватиканът. Официално това става на 11 ноември 2019, когато е обявен Съветът за приобщаващ капитализъм с участието на Ватикана (<https://www.inclusivecapitalism.com/>) (фиг. 11). На тази дата създадената от Лин де Ротшилд през 2015 Коалиция за приобщаващ капитализъм (<https://coalitionforinclusivecapitalism.com/>) влиза в партньорство с Ватикана „под моралното ръководство“ на папа Франциск.

Фиг. 11

В борда на директорите на сформираният Съвет за приобщаващ капитализъм влизат редица световни лидери като президентът на фондация "Форд" Дарън Уокър, президентът на фондация "Рокфелер" Раджив Шах, президентът и изпълнителен директор на Масٹرкард Айаи Банга, Оливър Бете - председател на борда на

“Алианц”, Марк Бениоф - председател, главен изпълнителен директор и основател на “Сейлсфорс”, Едуард Брин - изпълнителен председател на “Дюпон”, Шарън Бароу - генерален секретар на Международния търговски съюз-федерация, Марк Кърни - управител на Банката на Канада от 2008 до 2013 г. и на Банката на Англия от 2013 до 2020 г., Кенет Фрейзър - председател и главен изпълнителен директор на “Мерк”, Брайън Мойнихан - председател и главен изпълнителен директор на “Банката на Америка”, Дина Мълиган - президент и главен изпълнителен директор на американската застрахователна компания “Гардиън”, Роналд П. О’Ханли - президент и главен изпълнителен директор на “Стейт Стийл Корпорейшън” и други, общо 27 човека, част от които присъстват на основополагащото събитие във Ватикана.

Интересна подробност е, че Съветът за приобщаващ капитализъм е обявен от Ватикана на 11 ноември 2019 (https://www.vatican.va/content/francesco/en/speeches/2019/november/documents/papa-francesco_20191111_consiglio-capitalismo-inclusivo.html), но едва година по-късно на 8 декември 2020 от Лин де Ротшилд, която в директно включване по CNBC (https://www.youtube.com/watch?v=USWLnN-jkJo&ab_channel=CNBCTelevision, 7 мин. 51 сек.) оповестява всъщност оповестеният вече преди година от Ватикана Съвет. Тогава тя изненадващо заявява, че той всъщност се намира в пълна зависимост от Ватикана и не друг, а папата е пожелал създаването му:

*“И това е, което ние правим ... е да отговорим на **неговия призив** за реформиране на капитализма, за да стане той инклузивен, устойчив, надежден и също динамичен”,* казва Лин де Ротшилд през 2020 в разгара на междуременно разразилата се Ковид криза, на фона на която малцина обръщат внимание на обявлението ѝ.

Самият Съвет възниква по доста заплетен и усукан начин. Основополагаща е Конференцията за приобщаващ капитализъм през 2014 в Лондон, на която не присъства представител на Ватикана. Такъв обаче има на следващата Конференция за приобщаващ капитализъм, проведена отново в Лондон на следващата 2015 година (https://www.google.com/search?q=inclusivecapitalism+conference+2015&rlz=1C5CHFA_enBG961BG961&oq=inclusivecapitalism+conference+2015&gs_lcrp=EgZjaHJvbWUyBggAEUUYOdIBCTMoMTYyYajBqN6gCALACAA&sourceid=chrome&ie=UTF-8#fpstate=ive&vld=cid:e16d0647,vid:z-i-tIHISao,st:o) Тогава в залата е Винсент Джерард Никълс, римокатолически архиепископ

на Уестминстър, чрез когото папа Франциск изпраща послание (<https://www.cbcew.org.uk/pope-prays-for-sustainable-economic-growth-promoting-human-development-of-all-in-message-to-inclusive-capitalism-conference/>), в което изпраща поздрав до всички участници и напътствия да разсъждават върху *“неотложната необходимост от справяне със скандалното глобално неравенство и необходимото икономическо развитие в полза на всички”* той се моли за тях да успеят да насърчат един нов устойчив икономически растеж в името на общото човешко развитие.”

Това предпоставя целият ход на по-нататъшното развитие. На следващата 2016 година Ватиканът провежда своя собствена икономическа конференция *The Fortune – Time Global Forum* (<https://time.com/collection-post/4589651/pope-francis-global-forum/>) под надслов „Предизвикателството на 21-ви век: Изграждане на нов социален договор“. Също както на двете предишни конференции за Приобщаващ капитализъм в Лондон, в нея участват огромен брой — вече над 500, глобални бизнес и други лидери, сред които са ръководителите на IBM, Johnson & Johnson, Monsanto, McKinsey, Siemens, Virgin Group, WPP и др., както и лидери на организации с нестопанска цел като Ротшилдовата Coalition for Inclusive Capitalism, Rockefeller Foundation, Ford Foundation, Mo Ibrahim Foundation и много др. Сред гостите са и Лин и Евелин де Ротшилд и в тяхно присъствие в духа на новия Приобщаващ капитализъм папа Франциск заявява желанието си за промяна чрез *“по-приобщаващи и справедливи икономически модели”*. Три години по-късно следва анонсирания на 11 ноември 2019 Съвет за приобщаващ капитализъм с участието на Ватикана.

Така сформираният Съвет е създаден на равни начала между английска и ватиканска страна с решаващото участие на краля на Англия Чарлз III. Той е средището на общата им дейност в посоката на приоритети, като например: осигуряването на равни възможности за просперитет и качество на живот, независимо от социално-икономическия произход, пола, етническата принадлежност, религията и възрастта на хората. Има много обещания за раздаване на справедливост за всички с равни възможности, честност между поколенията, така че нито едно от тях да не претоварва планетата и да не получава краткосрочни ползи от експлоатацията ѝ, водещо до дългосрочни разходи на бъдещите поколения, и други подобни, а сред целите са:

1. Без бедност;

2. Добро здраве и здравно благополучие за всички;
3. Качествено образование;
4. Равенство на половете;
5. Сnižаване на неравенствата;
6. Достойнство и равенство;
7. Умения за бъдещето и др.

Днес към Съвета на Чарлз, Ротшилд и Ватикана са приобщени повече от 616 глобални организации, след първоначалните едва 170 към 2019. Сред тях са BANK OF AMERICA, MERK, SALESFORCE, TIAA, THE ROCKEFELLER FOUNDATION, STATE STREET CORPORATION, EESTE LAUDER COMPANIES, MASTERCARD, VISA INC., BP, FORD FOUNDATION, DUPOND, UNILIVER, JOHNSON AND JOHNSON, NESTLE, "PEPSI", MOTOROLA и др., които с влизането си доброволно поемат задълженията, определени от ръководството на Съвета:

- 1) намаляването на използваните нерещиклируеми материали;
- 2) намаляване на бедността и несправедливостта;
- 3) укрепване на демократичните ценности;
- 4) насърчаване на международното сътрудничество и човешките постижения;
- 5) проектиране на въглеродна неутралност;
- 6) придържане към висок стандарт на управление на климата;
- 7) постигане на стандарт от 25-процентна заетост на жени в управителните съвети;
- 8) насърчаване на развитието на умения, работни места, финансово и социално включване на хора с аутизъм; 9) насърчаване на устойчивото управление на горите и защитата на биологичното разнообразие чрез политики за нулево обезлесяване и др.

Никъде на уебстраницата на Съвета не е казано как тези цели и задачи ще се постигнат така, че новият капитализъм "да заработи за всеки"! Не става ясно и как точно новата икономическа система ще бъде "приобщаваща, устойчива, силна и надеждна", нито по какъв начин тя ще преодолее днешните "финансови неравенства", нито как ще предостави "по-добри икономически възможности на всички, независимо от техните социални, национални, расови и други различия". Как тази капиталистическа система ще стане "по-справедлива, по-устойчива и повече щадяща околната среда", както и такава, която провежда практики, "разширяващи възможностите и ползите за всички, а не само за отделни индивиди, монополизирали световното богатство [имена не се споменават]" също не става ясно. Тя иска да преодолее днешното "парично

неравенство, стагнацията на заплатите, изчезващата средна класа, приоритизирането на краткосрочните печалби, загубата на благосъстояние на обществото, нанасянето на вреда на околната среда и климата” в името на нов растеж, който да “даде сила на другите и да отговаря на нуждите на обществото”, но как, не се разбира. Всички тези заявления обаче напомнят на някогашния социализъм в Източна Европа, когато се използваха подобни опиващи лозунги и обещания за светло бъдеще. Това днес някои забелязват като, например, докторът на икономическите науки Елена Ведута, която в края на статията си “Манифестът за приобщаващия капитализъм: Вълците ще се нахранят, но какво да кажем за овцете?” заключава:

“Ако преминем към съзнателно организирана икономическа система, която да е в състояние сама да реализира декларираната цел на проекта [за Приобщаващ капитализъм], това ще означава преход към социализъм” (<https://regnum.ru/news/polit/3165745.html>).

Според Ведута, подобен вид управление е тоталитарно, както и такова, което се ръководи от соцполитбюро. И наистина, замисленият Съвет за Приобщаващ капитализъм напомня на Съвета за Икономическа взаимопомощ от времето на социализма. И в двата случая, може би неслучайно, става въпрос за организация, наречена Съвет, новият от които сякаш е почерпил опит от стария.

Разглеждайки същия въпрос, политологът проф. Мария Пиргова (https://www.youtube.com/watch?v=iO3avBRrP70&ab_channel=ПогледИнфо) смята, че капитализмът на Чарлз, Ротшилд и Ватикана е сходен с този на Заинтересованите страни на Чарлз и Шваб. Тя казва, че решенията вече от много години насам се взимат от дясната политикономическа страна, “от хората от Давос, хората на Инклузивния капитализъм”. Това, което за нея е удивително, е че напоследък тази страна не предлага десни решения, а вместо това леви, което прилича на социализъм. Тя казва:

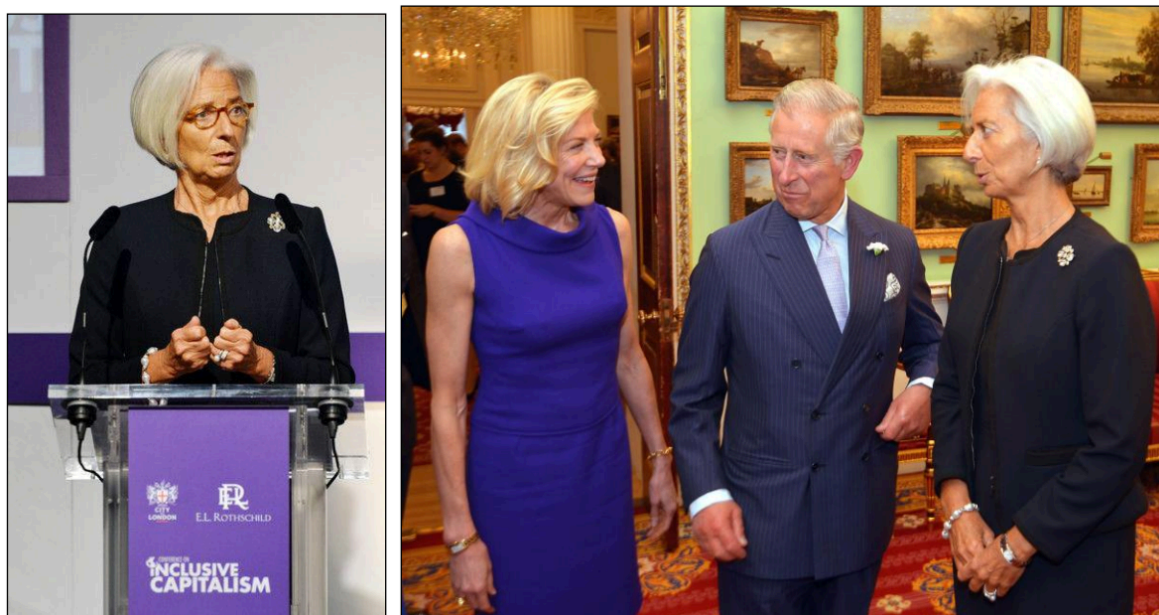
“Лин де Ротшилд говори за социализъм!”

И наистина самата Лин де Ротшилд говори за социализъм в своето интервю (https://www.youtube.com/watch?v=O6KJ2mUrSUK&ab_channel=SALT, **2 мин. 00 сек.**) казвайки:

“Мисля, че се говори толкова много [за Приобщаващия

капитализъм], защото за първи път в моя живот представата за социализъм е станала привлекателна за хората...”

Темата за социализма се прокрадва и в словото на Кристин Лагард по време на откриващата конференция за инклузивен капитализъм в Лондон през 2014 (фиг. 12), в което тя признава, че обявеният нов капитализъм е „абсолютен оксиморон“ и “ултимативен отговор на Карл Маркс?” (<https://www.coalitionforinclusivecapitalism.com/2014-conference-overview/>, 4, 44 мин.) (Фиг. 13 — Лагард в компанията на Лин де Ротшилд и Чарлз III в деня на конференцията.)

Фиг. 12 — 13

Подобни “десни” залитания към социализма Пиргова не може да разбере и смята, че лявата политическа страна е поставена в “шах”. На Инклузивния капитализъм е посветена и статията “Съветът за инклузивен капитализъм: фарс или субстанция?” на страниците на близкия до Ватикана уебсайт “Inside the Vatican” (<https://insidethevatican.com/magazine/the-council-for-inclusive-capitalism-charade-or-substance/>) с автор Томас Сторк. Според него, Съветът и Коалицията за приобщаващ капитализъм са едно и също нещо, като първото от които е само името, използвано за работа с Ватикана. Той отбелязва, че уебсайтовете им са толкова уеднаквени и взаимосвързани, че “понякога е трудно да се разбере без поглеждане на уебадреса, дали става въпрос за единия или другия.” В крайна сметка, едно от нещата, които пита е, дали не става въпрос за “лошо прикрит социализъм”?

Не без значение е и промяната на логото на Съвета за приобщаващ капитализъм с участието на Ватикана. В началото през 2019 то съдържа добавката “с участието на Ватикана” (“with The Vatican”), подчертана с долна линия по начина, показан на фиг. 14. Няколко години по-късно обаче тя е премахната и днес не фигурира в логото (фиг. 15), сякаш Ватиканът се е оттеглил от Съвета.

Фиг. 14 — 15

Истински и фалшив социализъм

Сега ще погледнем, доколко е основателно въвеждането на нова световна, този път икономическа система от социалистически, или комунистически тип, каквато, както личи по всичко, се подготвя от ватиканско-британския елит. Въобще има ли тя някакви основания, е въпрос, отговорът на който се открива лесно в насоките, дадени от Рудолф Щайнер преди повече от сто години. Според него, именно социализмът е мисията на днешната Западна културна епоха, която ще се задържи още доста дълго време — до края на четвъртото хилядолетие, когато той в общ план трябва да се затвърди като инстинкт:

“Социализмът, казва той, не е партийно занятие, а нещо, което по необходимост възниква по времето на Петата Западноевропейска Следатлантска епоха. Така, че когато тази Пета Следатлантска епоха приключи, хората от цивилизования свят, които това ще засяга, ще разполагат с инстинкт за социализъм. ... Тук обаче действа и това, което по същество се намира в подсъзнателните дълбини: тенденцията да се придаде правилен социалистически облик на целия земен свят до края на четвъртото хилядолетие. В действителност, от една по-дълбока гледна точка не е учудващо, че социализмът изпуска всевъзможни газове, които могат да бъдат и много неприятни, предвид това, че черпи заряд от човешкото подсъзнание и че той ври и кипи, но времето на епохата [Шестата Славянска], когато това течение ще влезе в руслото си, е още далеч, далеч напред. “ GA 185, 3 ноември 1918

Това е от тези заявления на Рудолф Щайнер, които говорят сами за себе си. То, първо, показва уместността на социализма като строй, който “по необходимост” е заложен в хода на човешкото развитие, и който следователно има своето място и днес — и за в бъдеще. Същото разбираме и от други изказвания на Щайнер по темата, едно от които вече разгледахме по-горе. Те загатват за това, че социализмът реално няма алтернатива, при което въпросът е само в каква форма може да се реализира: под тази на истинския социализъм, свързан с предложението от Щайнер Троичен социален ред, или под фалшивата — подобна на болшевизма, възникнал със западна помощ в Русия през 20. век. При всички положения, едната от двете трябва да възникне и да се затвърди в хода на Петата Западноевропейска културна епоха. При благоприятен развой в нейния край всички хора от цивилизования свят да развият инстинкт за социализъм, но какво ще се случи, ако развойт е

неблагоприятен? Какво ще стане, при положение, че социализмът бъде приложен в неговата фалшива, или “болшевишка” форма? Ще продължи ли в такъв случай днешният цивилизован свят да бъде цивилизован или ще се варваризира?

Днес, както личи по всичко, “окултните” изисквания за социализъм се следват от Триото: Ватикана (папа Франциск), Бъкингъм (Чарлз III) и Лондонското Сити (Ротшилд). Те наистина вървят в правилната посока на зададения световен социализъм, въвеждайки своя Инклузивен капитализъм, който обаче не е нищо друго, освен нова форма на социализъм, маскирана като капитализъм. Ето защо специалисти като проф. Пиргова са “в шах” и не могат да решат задачата, загадката “Инклузивен капитализъм”! Те констатираат проблема, но не го разбират и съответно не могат да го разрешат. Много други на Запад несъмнено също са го забелязали, но или го пренебрегват или не смеят да коментират от политкоректност, каквато е много разпространена напоследък. Това води до информационният здрач, в Триото оперира вече десет години. Неговата сила е и в неговата недоизказаност, заради което инициативата му не е в ползрението на обществото.

И двата фенома, “приобщаващ капитализъм” и “капитализъм на заинтересованите страни”, фиксират участието на краля на Англия Чарлз III. Вторият обаче изглежда като по-шумна и абсурдна, отклоняваща вниманието маневра — гротеска на първия! Но и двата са трудно обясними без помощта на сведенията на сериозни окултисти като Рудолф Щайнер, но също и Джордж Харисън от края на 19. век, който в своята реч пред Береанското общество във Великобритания (виж книгата “Трансценденталната вселена” (<https://archive.org/details/transcendentalunoooharr/page/50/mode/2up>), разказва за британските окултни планове за свалянето на руския цар и превръщането на Русия в **социалистическа** държава. Книгата излиза през 1896 година и в нея по въпроса се казва краткото, но ясно:

*“Руската империя трябва да умре, за да заживее руския народ, а осъществяването на мечтите на панславистите ще покаже, че Шестата арийска [Славянска] подраса е започнала да живее свой собствен интелектуален живот след приключването на нейния детски период. Не е нужно да се занимаваме повече с въпроса, а само да кажем, че националният характер [на руснаците] ще позволи провеждането на експерименти със **социализма**, политически и икономически, които биха причинили безброй трудности в Западна Европа.”* (C. G. Harrison, The Transcendental

Universe: Six Lectures on Occult Science, Theosophy, and the Catholic Faith : Delivered Before the Berean Society, Second edition, George Redway Publishing, London, 1896, втора лекция, стр. 51-52)

В тази книга Харисън разкрива въпросният план на британските окултисти, който само двадесет години по-късно се реализира — разбира се, с тяхна помощ. Експеримент със социализма в Русия се коментира и от Рудолф Щайнер:

„Обществата, които се занимават с окултни истини, за да въздействат върху околния свят, следват принципи като тези, предвиждащ свалянето от трона на руския цар и взимането на политически курс към провеждането на социалистически експерименти в Русия. Такива не трябва да се провеждат в западните страни, тъй като там те са неизгодни или нежелателни. ... Това, което се експериментира в Русия, в основата си е реализиране на нещо, замислено на Запад! ... Знае се, че е важно тези страни да се докарат до състоянието на неизбежност от социалистически експерименти. Ако след това започне въвеждането им в обществото, което не знае за тях, на практика това ще означава формиране на социален ред и режисирание на социалистическия експеримент. Виждате, че скриването на окултното познание, каквото внимателно се практикува в тези центрове, води до получаването на огромна власт. Ако не придобие същото познание, с което да се противопостави, противниковата страна не може да се предпази по никакъв начин!“ GA 186, 1 декември 1918

Това засяга и може да обясни парадоксалният страх от нов комунизъм на Чарлз III, който — трябва да признаем, се намира в пълен унисон с предвижданията на Рудолф Щайнер за нов социализъм, след края на експериментите със стария. В лекцията си от 3 ноември 1918, което е само година след Октомврийската революция в Русия, той казва, че социализмът бурно търси признание и е *“международно движение, което ще префигурира бъдещето”* (GA 185). Неизбежността на повсеместното въвеждане на социализъм от болшевишки тип става ясна и от изявлението му:

“Виждаме как естествената наука се е издигнала до определени висини, как от възпитанието, което човекът е придобил чрез естествено-научното мислене, той иска да изведе принципа за социалния съвместен живот на хората. Например, понастоящем това се вижда на Изток, но за съжаление то няма да остане само там. В този Изток се показва това, че с естествено-научната

социална политика хората не могат да постигнат нищо друго, освен да се организират според най-опустошителните човешки инстинкти — да се организират така, че тази организация да доведе човечеството до неговата гибел.” GA 334, 18 март 1920

Сред изобилието от сведения на Рудолф Щайнер по този въпрос е и това от 1 декември 1918, в което отново се говори за британските, едно или повече, окултни братства, които с помощта на втора вълна социализъм, насочена вече не само към Източна Европа, но и към Западна, имат за цел *“установяването на каста от господари на Запад и каста от икономически роби на изток от Рейн към Азия. Това не означава каста от роби в древногръцкия смисъл на думата, а каста от икономически роби, организирани по **социалистически** начин така, че да предприемат всевъзможни невъзможности в социалната структура, каквато не трябва да бъде прилагана сред англоговорящите народи. Същността е в това, англоговорящите народи да се превърнат в популация от господари на света.”* GA 186

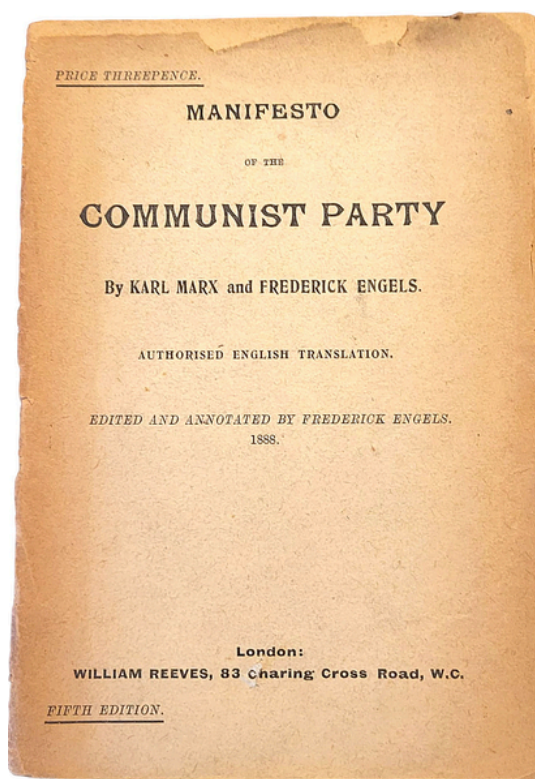
Социализмът, както се вижда, може да бъде средство за установяване на господство на една етническа група над други. Подобни предвиждания на Щайнер по темата за социализма са още следните две:

“Днес на практика сме залети от нещо подобно на крайно — радикално крило на Запада, което се усеща като болшеvizъм, но Западът ще трябва да преживее как това, което той самият не е пожелал и което е отстранил на Изток, в едно не толкова далечно бъдеще, ще се върне обратно към него, и тогава ще настъпи едно забележително самопознание.” GA 199, лекцията от 21 август 1920

“Държавите в Средна Европа и Русия трябва да изпитат на собствен гръб факта, че единната държава не може да просъществува. Тези, които още не са засегнати, днес все още вярват, че може да избегнат тази участ! Но тя няма да може да бъде избегната, ако същите не схванат правилно идеята за това как лошите условия могат да се отстранят по волеви път.” GA 334, 18 април 1920

Това наистина показва възможността за “завръщане” на социализма, за която алармира крал Чарлз, и то “в едно не толкова далечно бъдеще” в точката, от която е произлязъл — а именно Лондон, където е заченат с публикуването на Манифеста на

Комунистическата партия от 21 февруари 1848 на Карл Маркс и Фридрих Енгелс. (Страница от неговото пето английско издание е показана на фиг. 16)

Фиг. 16

Истински и фалшиви славянски настойници

Сега ще обърнем повече внимание на католическата компонента на Съвета за Приобщаващ капитализъм и отношението към социалистическото бъдеще на света. А такова наистина има, за което говори сведението от Рудолф Щайнер:

“Католическата църква днес не се отличава с наивност – наивни са нейните противници! Именно те не вярват, че тя е велика в посоката, за която говоря; не вярват, че тя отдавна е предвидила, че в Европа ще настъпи това социално състояние, което днес е налице [в Русия]. Както и че тя отдавна е взела мерки да действа в това социално състояние. А това, за което е взела мерки Католическата църква, е да опосредства установяването на най-радикален социализъм, комунизъм! Тази грандиозна предвидливост личи във всичко, което действително има духовни основи...” GA 198, 6 юни 1920

Тук и двете, в голяма степен взаимозаменими понятия социализъм и комунизъм са използвани от Щайнер, за да покажат далечната цел на Ватикана. Казаното наистина в голяма степен може да обясни иначе трудно обяснимото присъствие на религиозната институция в икономическата инициатива на Ротшилд и Чарлз, която се стреми не само да замени днешния капитализъм с друг, по-добър, но и да доведе до “по-добър свят”, както се изразява кметът на Лондонското Сити Алдън Яроу при откриването на втората лондонска конференция за Приобщаващ капитализъм през 2015 в Лондон (https://www.youtube.com/watch?v=z-i-tIHISao&ab_channel=InclusiveCapitalism, 0, 40 мин).

Към това се добавя и още един фактор от голяма важност за бъдещето, а именно факторът “Русия”. Той има общо със следващата и последна в линията на човешкото прогресивно развитие култура, която е тази на славяните. Тя е наречена от Джордж Харисън “Шеста арийска подраса” и е обект на вниманието на окултното масонско-ватиканско движение, което счита, че тя трябва да бъде отгледана подобно на дете и подготвена от Петата арийска подраса в лицето на англоговорящите народи. Те, от своя страна, са били отгледани и възпитани от Четвъртата арийска подраса в лицето на нейния романски елемент. С това се има предвид културното и всякакво друго влияние, оказано някога върху древните северни народи (германци, норманци, англосаксонци и др.) първо от Рим, а после от Римокатолическата църква. Както тези народи някога са настъпили от север на юг към романския елемент, така днес от изток на запад към Западния свят настъпват славяните и съответно трябва да бъдат укротени и възпитани преди всичко от англосаксонците.

Накратко предадено, така гласи учението на западните ложи, за което говорят както Джордж Харисън, така и Рудолф Щайнер. Първият обаче само намеква за него, казвайки, че Руската империя трябва да умре, *за да заживее руския народ*, както и, че осъществяването на мечтите на панславистите ще покаже, че Шестата арийска подраса е започнала да живее свой собствен интелектуален живот след приключването на нейния *детски период*. От това става ясно, че в края на 19. век западният окултизъм разглежда руския народ като един вид дете, което после трябва да стане юноша. Оттук желанието на западните братства, както се казва, с най-добри чувства, да свалят руския имперски режим, заменяйки го със социалистически.

Щайнер дава още подробности за този могъщ, какъвто е, западен

етно-инженерен план, според който по времето на Римската империя северните германски народности са били един вид “кърмачета”! Тяхна “дойка” е бил романският елемент, който се е грижил за тях. Но после те стават “деца” — “по времето, когато в Рим се учредява папската институция и със своята власт папата става техен **“Настойник”** (“Guardian”), тъй както римляните са били тяхна “дойка”. Както казах, аз не твърдя нищо от себе си, а само препредавам учението [на западните окултисти]. После идва взаимодействието между папството и северните дадености, всичко, което пронизва Централна Европа чак до Британия — това е възпитанието под папското **настойничество** (“Guardianship of the Papacy”), чрез което въздействието на романския елемент от Четвъртата следатлантска епоха продължава. Някъде към XII век, когато папството престанало да бъде такова, каквото е било преди, започва юношеството на тези различни народности, което се характеризира с пробуждането на собствената им интелигентност. Настойникът се оттегля. Юношеството трае до към края на XVIII век.” GA 173, 17 декември 1916

Това ни дава възможност да пресметнем, че като “деца” и “юноши” под римска и папска власт северните народи живеят приблизително от основаването на християнството през 4. век до около 18. век. Това са около 14 столетия, или 2 x 7 века, след които те стават “зрелостници”. Преди това е периодът на “пеленачеството” от най-вероятно също 7 столетия, което общо прави период от 21 години. Отнесено към човешкия живот това се равнява на пълнолетието, позволяващо на северните народи, и по-специално на британците, да добият пълна самостоятелност и да сметнат, че могат да станат “дойка” на тези след тях — руснаците. До падането на Руската империя те ги считат за “пеленачета”, но този период трябва да приключи “в момента, в който Руската империя престане да съществува, а те въз основа на собствените си умствени заложи започнат да изграждат специални форми. Лека полека “дойката”, разбира се, трябва да отстъпи място на **“Настойника”**, тоест на онези на Запад, които съставляват същинската Пета подраса, и които трябва създадат едно своеобразно папство.” (Ibid)

Интересен е начинът, по който трябва да протече Настойничеството над руснаците според плана на “онези на Запад”. Според него, под ръководството на Западния Настойник славяните трябва първоначално да се използват “за провеждането експерименти с оглед на бъдещето”. Той казва и че “има обаче пълна яснота за

това, че най-напред трябва да се премине етапа на „Дойката“, после на “Настойника”, тоест от едно своего рода бъдещо папство от страна на западната култура. ... Тези неща са залегнали много дълбоко в ученията на западното франкмасонство и целта сега е да се види, дали те наистина се намират в хода на еволюцията на човечеството за благо на целия човешки род или трябва да бъдат коригирани“. (Ibid)

Изводът, който можем да направим, е че по някакъв начин, който тук не е мястото да коментираме, западното франкмасонство се е самоопределило като днешен и бъдещ, общо за около 700 години, Настойник на народите на славяните и в частност на този на Русия. След като “дойката” — британският народ, се оттеглила, те трябва да поемат ръководството на нищо неподозиращите славяни. Забележителни са две неща: първо, че този Настойник има британски черти, тъй като идва от средите на британските окултно-масонски братства; и второ, че той има и други черти — тези на Настойника на самите британци, който е Римокатолическата църква. Тя е страна в британските окултно-масонски братства по линията на съюза, сключен с тях според сведенията на Рудолф Щайнер:

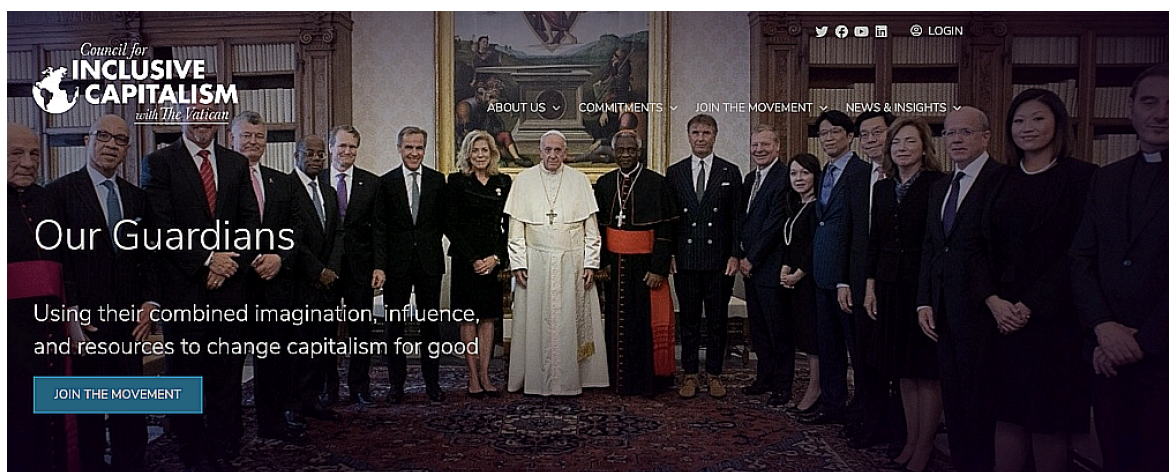
“В определени братства има членове от горните степени, които по определен начин са в съюз с членовете от горните степени на други братства. Знаете, че йезуитите и масоните воюват едни с други. Независимо от това, горните степени на масоните и горните степени на йезуитите образуват един специален вид братство, което представлява „държава в държавата“. Само си представете какво може да стане, когато от една страна горните степени на масонската общност служат за инструмент за определена дейност, а от друга влязат в разбирателство с горните степени на определена йезуитска общност, за да действат заедно за постигането на някакви цели. Такъв апарат бе създаден на една територия в северозападна Европа между Холандия и Франция! ... Този съюз не е отскоро, а бе сключен преди време под определени специални въздействия, използвани както от единия поток, така и от другия, за постигане на огромно влияние.” GA 167, 4 април 1916

Повече от интересният масонско-йезуитски съюз е създаден в пълно неведение от външния свят между 1717 г., когато се полага началото на новото британско франкмасонство, и 1836, когато във Франция е публикуван текстът на уж изгубеното завещание на рисковия император Петър I, което е плод именно на масонско-йезуитската

дружба. Струва си да се отбележи неговата първа точка, която гласи:

„Да се държи руският народ в състояние на постоянна война.“

Така излиза наяве не само британското, но също и не толкова известното ватиканско измерение на западното окултно франкмасонство! То има амбициите да бъде Настоятник на славяните, за чието съществуване те дори не подозират. По този начин се получава не просто един, а сложната схема от цели два Настоятника — този с британско-франкмасонски произход и неговият екс-настоятник в лицето на Римокатолическата църква, която се явява един вид Настоятник на Настоятника, или Настоятник на квадрат. Интересното е, че за наличието на тези два Настоятника говори самата структура на Съвета за инклузивен капитализъм с участието на Ватикана, която се състои от три нива! Първото е съставено от така наречените **Guardians (Настойници)** за приобщаващ капитализъм! Това е група от 27 човека, заемащи водещи позиции в световни компании и неправителствени организации, отговорни за налагането на новата форма на капитализъм. Именно една част от тях, ръководена от Лин де Ротшилд, сключва съюза с Ватикана в лицето на папа Франциск на 11 ноември 2019, наречен Съвет за Приобщаващ капитализъм в партньорство с Ватикана (фиг. 17).

Фиг. 17

Както казахме, на тази дата той е обявен за първи път от Ватикана (<https://www.vaticannews.va/en/pope/news/2019-11/pope-francis-economy-inclusive-capitalism.html>), както и от самият Съвет на неговата начална интернет страница, копие от която е показана на фиг. 13. На нея ясно се вижда оригиналното лого на организацията с надписа *Council for Inclusive Capitalism with The Vatican*, както и

откриващата тема: *“Our Guardians”*. Изписано е и желанието на Настояниците: “с тяхното съвместно въображение, влияние и ресурси да променят капитализма за добро”. Сред тях на снимката са президентът на фондация "Форд" Дарън Уокър, президентът на фондация "Рокфелер" Раджив Шах, президентът и изпълнителен директор на Мастъркард Айаи Банга, Оливър Бете - председател на борда на “Алианц”, Марк Бениоф - председател, главен изпълнителен директор и основател на “Сейлсфорс”, Едуард Брин - изпълнителен председател на “Дюпон”, Шарън Бароу - генерален секретар на Международния търговски съюз-федерация, Марк Кърни - управител на Банката на Канада от 2008 до 2013 г. и на Банката на Англия от 2013 до 2020 г., Кенет Фрейзър - председател и главен изпълнителен директор на “Мерк”, Брайън Мойнихан - председател и главен изпълнителен директор на “Банката на Америка”, Дина Мълиган - президент и главен изпълнителен директор на американската застрахователна компания “Гардиън”, Роналд П. О'Ханли - президент и главен изпълнителен директор на “Стейт Стийл Корпорейшън” и други. В *центъра* на компанията е папа Франциск, зад дясното рамо на когото е Лин де Ротшилд като представител на “британската” страна, а зад лявото — кардинал Тюрксън като представител на католическата.

Фиг. 18

Общо Настояниците са 27, като сред тях няма представители на църквата. Над всички обаче стои папата, за което говорят, първо, твърденията на Лин де Ротшилд, цитирани по-горе, после централно разположената му фигура на горното изображение, а

също и заявеното негово морално ръководство на страницата на Съвета, показано на фиг. 18. Настояниците отговарят за спазването на общите принципи на Съвета, както и за координацията на всички действия, показващо неговият строго централизиран характер. С такъв се отличава и един друг Съвет — този за Икономическа взаимопомощ по времето на социализма в Източна Европа. Съвпадението на имената може би не е случайно, както и това, че и в двата случая всичко опира до един кръг хора — този на Настояниците и неговите вдъхновители: Евелин де Ротшилд (вече покойник), Чарлз III (Кръстникът) и папата, обявен за морален ръководител.

Освен Настояниците, Съветът за приобщаващ капитализъм с участието на Ватикана има още две йерархични нива — тези на Стюардите (Stewards) и Съюзниците (Allies), илюстрирани с фиг. 14 от сайта на Съвета. Участниците в тях са многобройни и все повече нарастват. Докато броят на Настояниците е константен, техният се увеличава със всяка измината година с приемането на все нови и нови организации към Съвета, какъвто е неговият смисъл, към момента наброяващи над 600. Забележително, тази йерархична структурата от три нива напомня на трите нива на английските новомасонски школи, както и на тези на автентичните мистериини школи, като например тази ръководена от Щайнер от 1905 до 1914 в Германия. Те произхождат, явявайки се имитации на една изначална — тази на манихеите, която има такива три нива! Най-горното се казва “отец”, откъдето идва Римокатолишкото “папа”, което ни подсеща за Съвета за приобщаващ капитализъм с участието на папата, обявен за морален лидер на всички.

В крайна сметка, посоката, следвана от Ватикана днес е в съответствие със социалистическите световно-исторически тенденции, което не трябва да изненадва, предвид това, че първо е една и съща с тази на британското окултно франкмасонство, целящо се в налагането на повсеместен социализъм, и второ, предвид това, което Рудолф Щайнер казва по въпроса:

*“Католическата църква днес не се отличава с наивност – наивни са нейните противници! Именно те не вярват, че тя е велика в посоката, за която говоря, не вярват, че тя отдавна е предвидила, че в Европа ще настъпи това социално състояние, което днес е налице [в Русия] и че отдавна е взела мерки как да действа в това социално състояние. А това, за което е взела мерки Католическата църква, е да опосредства установяването на най-радикален **социализъм, комунизъм!** Тази грандиозна*

предвидливост личи във всичко, което действително има духовни основи" GA 198, 6 юни 1920

Повече по въпроса може да се прочете в посочената лекция, информацията от която само може да допълни всичко казано дотук. Проведените експерименти със социализма в Източна Европа не са самоцелни, а както личи по изказванията на Джордж Харисън и Рудолф Щайнер, с оглед на предвидената бъдеща посока. Когато те приключат, опитът от тях трябва да се приложи масово, както става днес на територията на масонско-йезуитския “апарат”: Белгия, която е между Холандия и Франция, чиято столица Брюксел е центърът на днешния Европейски съюз. Това показва дизайнът на първоначалното лого на главния му орган, Европейската комисия, състоящо се от стилизирано (масонско) око със синя заница, очертана от дванадесет, разположени в кръг звезди (фиг. 19).

Фиг. 19

Истинските Настояници

Да се занимаваш с геополитическо изкуство днес, означава и ясно да знаеш и разбираш окултните реалности. До днес въпросната ултимативна цел на Ватикана и британското преди всичко окултно франкмасонство се преследва незабелязано от наистина отличаващият с наивност външен свят. По-ясно тя е закодирана в британско-ватиканския Съвет за приобщаващ капитализъм, което прави да излязат наяве считащите се за настоящи “настояници” на

Източна Европа в лицето преди всичко на папа Франциск, крал Чарлз III и Евелин де Ротшилд. Неслучайно в списъка на останалите 27 Настояници в Съвета *няма представители на Източна Европа!*

В един от цитираните по-горе откъси Рудолф Щайнер поставя и задачата да се прецени, дали окултното етно-инженерно учение на британско-ватиканското франкмасонство наистина е заложено в хода на прогресивната еволюция на човечеството или трябва да се коригира. С това той поставя под съмнение правдоподобността и адекватността му специално в частта, която засяга Русия, чието развитие е изведено по аналогия на “Азовото” развитие на северните народи. Това е един вид апел, по възможност то да бъде опровергано, което наистина може да стане, ако се вземат предвид факторите “Аз” и “сврѣхчовешки Аз”! Единият принадлежи на човека, докато другият - на надчовешките по-висши йерархии като тази на Ангелите. Според Щайнер, развитието на Аза кулминира изключително в средите на северните народи, докато Сврѣхчовешкият зависи най-вече от славянските народи, което го прави интересен за западните ложи. Тези два фактора, а от тук и техните народи, обаче са твърде различни: единият зависи в голяма степен от земния свят, докато другият в по-голяма степен от сврѣхсетивния или божествения свят. Друга голяма разлика е тази, че Азът се формира в хода на земната еволюция повече или по-малко инстинктивно така, както птицата, когато порасне, излита от гнездото по инстинкт. Азът на северните народи “лети”, както птицата лети, с настъпването на неговото пълнолетие в средата на 19. век.

При славяните обаче нещата стоят по различен начин! Първо, тяхната азовост не възниква така автоматично, както при северните народи (англоговорящите в частност), а за целта са необходими много усилия и специални условия. Най-специфичното е да не издигат в култ своята личност — да не се влюбват в нея, а да знаят, че се очаква да я надскочат и надградят с по-висш елемент, който не е човешки. Това е Сврѣхчовешкият аз, който е Петият еволюционен елемент, докато Азът е Четвъртият. Той има съвсем друг характер, защото се представлява, или носи от съвсем друго същество — едно деликатно ангелско същество, *като това*, нарисувано по идея на Рудолф Щайнер върху малкия купол на първия Гьотеанумът в Дорнах (фиг. 20). Оставяйки настрана въпроса, какво точно представлява то, достатъчно е да кажем, че именно с едно такова същество човекът трябва да влезе в съзнателна връзка, което става по два пътя — естественият на Апостол Павел и изкуственият на

посвещението в Мистериите.

Фиг. 20

Това са различни пътища, първият от които трябваше да беше проправен през така важният 20. век, но по причини, които тук не можем да коментираме, това не се случи. Другият път остава като възможност, за целта на което обаче, първо, трябва да Мистерии, каквито днес няма, в които въпросното ангелско същество да пребивава. В тях свързването, или сливането с него не става по естествен път, както при Павел, нито е така естествено, както при развитието на Аза на северните народи, и не става и по собствената воля на човека, а по тази на *йерофантите*! Това могат да бъдат свещениците на автентичното розенкройцерство, един от които бе Рудолф Щайнер, както и тези на старото манихейство, които единствено са в състояние да призовават такива същества, така че те да се свържат с избрания неофит. Друг начин няма! В Мистериите, щом са призовани, те могат да се спуснат и завладеят вътрешността на кандидата за посвещение, но за тази цел трябва да има благословията на поне двама йерофанти.

Британско-ватиканското франкмасонско етноинженерно учение, засягащо руския, а също и всички останали славянски народи, е изчислено по аналогия на Аза на северните народи. При положение, че е автентично, тогава трите периода “пеленачество”,

“детство” и “юношество”, всеки от които е с продължителност от 700 години, трябва да отнемат общо 2 100 години, отговарящо на пълнолетието, което човекът навършва на 21 години! Нещата при славяните обаче са различни. Те нямат нужда от такова развитие, нито от такъв период от време, за да узреят за акта на свързване с Духа-Себе. Славянската еволюция не следва тази на Азовото развитие, а го надхвърля. Затова, говорейки за славяните, връзката с Духа-Себе може да се случи на момента, щом е налице волята на йерофантите в Мистерииите — *истинските славянски Настоящици!*

Връзката на Чарлз III с Рудолф Щайнер и Гьотеанума

Малцина днес си спомнят за участието на принц Чарлз, днес крал на Англия, в международната конференция по биодинамично земеделие в Гьотеанума, Дорнах, Швейцария от 1 до 4 февруари 2017 (https://www.sektion-landwirtschaft.org/fileadmin/landwirtschaft/Tagung_17/Landwirte-Tagung-2017-EN_web.pdf) (фиг. 20). Поканен да се включи в нея, той открива събитието с предварително заснето видео обръщение (https://www.youtube.com/watch?v=vcznSgedw2s&ab_channel=DJ-P), в което поздравява участниците и казва, че Рудолф Щайнер е един от първите, които обръщат внимание на важната, свързана със земеделието, връзка между плодородието на почвата и здравето на растенията, животните и хората. Освен всичко друго, той набляга и на един проблем, пред който, според него, са изправени биодинамичните фермери днес — а именно, че “преобладаващата икономическа система (*“the prevailing economic system”*), както се изразява той, *“се е провалила (“failed”) в това, да повдигне въпроса за цената на ползите от подходи като техните, което поставя повечето от тях в капана на интензивното производство, без друг избор, освен да произвеждат храна, чиято ниска цена очевидно не отразява реалните производствени разходи.”* (фиг. 21)

Goetheanum

Opening Message from Prince Charles

Videomessage from HRH, Prince of Wales

Ladies and Gentlemen, I was most touched to be asked to contribute a few thoughts to the opening of your international biodynamic conference and all the more so when I learned that your theme this year is soil – an issue about which I care very much indeed.

Now it hardly needs me to tell a conference of biodynamic farmers that the way in which we manage farmland in general and our soils, in particular, is of central importance to ensuring the future ecological health of our planet. Indeed Rudolf Steiner was one of the first people in the modern era to recognise explicitly the principles of inter-connectedness in relation to farming and to describe the links between the fertility of the soil and the health of plants, animals, and people. It is truly remarkable that so many of the farming principles and practices highlighted in Steiner's 1924 agricultural lectures are still so pertinent today. If only the visionary advice he gave had been more widely recognised and adopted

connections and know in their heart of hearts that agrochemicals and monocultures are doing long term harm. In an ideal world, they would much prefer to care for the land in their charge in ways that would maintain and improve it through adopting a more holistic approach. The problem they face is that the prevailing economic system fails to put a price on the benefits of such approaches leaving the majority of farmers trapped on a treadmill of intensive production with little choice but to produce food whose apparent cheapness fails to reflect the true costs of its production. The question, of course, is whether anything can be done to change this situation. Well, fortunately for us, nature is remarkably resilient and there is no doubt in my mind that the natural capital which has been lost during the chapter of intensive farming could be rebuilt if only there was a fundamental change of approach.
(...)

Фиг. 21

Чарлз смята, че това нещо може да се поправи, за което обаче, което е интересното, е необходима *“фундаментална смяна на подхода* (*“a fundamental change of approach”*), или с други думи, нова икономическа система. Тогава остава загадка какъв точно ще е новият подход, с който ще бъде променена преобладаващата икономическа система, защото Чарлз не засяга повече този въпрос. Тя обаче може да бъде разрешена, ако въпросът се погледне през призмата на обявеният от Чарлз три години по-рано Нов световен инклузивен капитализъм, заменящ днешният, който е пропаднал, или “failed”.

Колкото и да е парадоксално, новият строй, неслучайно загатнат точно пред антропософите в Гьотеанума, е свързан с искреният интерес на Чарлз III към антропософията на Рудолф Щайнер – най-малкото в частта на нейната практическа приложност, за който се разбира още от неговата, издадена през 2010 г. книга “Хармония: Нов поглед върху нашия свят” (https://en.wikipedia.org/wiki/Harmony:_A_New_Way_of_Looking_at_Our_World). Тя започва “революционно” с думите:

“Това е призив за революция...”

В книгата Чарлз насърчава гражданското общество да преосмисли своето отношение към природата и планетата като цяло, споделяйки своите виждания за едно по-устойчиво — термин, който той обича да използва, развитие на Земята. Не на последно място той още тогава призовава за революция в областта на селското стопанство, което според него, е изпаднало в криза. В тази връзка, той за първи път споменава Рудолф Щайнер като човек, който има ясен поглед върху вредите върху земята от използването на минерални торове и обръща внимание на опасността от преминаване “от царството на живота в царството на смъртта”. Той споменава и опитът, натрупан в неговата Duchy Home Farm в Тедбъри, Глостършър (https://en.wikipedia.org/wiki/Duchy_Home_Farm), след 25 (!) години биодинамични експерименти. Това е впечатляващ отрязък от време, резултатите от които Чарлз споделя за първи път, определяйки ги като обещаващи. Според него, биодинамичният подход към производството на храни “приближава земеделието една стъпка по-близо до естествените процеси”.

Към момента на издаването на книгата (2010), да повторим още веднъж, интересите на Чарлз III към биодинамичното земеделие, а от тук и към неразривно свързаната с него антропософия на Рудолф Щайнер, са с давност от цели 25 години, а към днешния — вече с цели 40! За тях се наемква за първи път през 2005 в статията на The Guardian със заглавие “Какво е биодинамично земеделие?” (<https://www.theguardian.com/science/2005/aug/04/thisweeksciencequestions1>), където със закъснение от 20 години се съобщава новината, че Чарлз е решил “да експериментира с някои от принципите на биодинамичното земеделие”. Тя обаче не съвсем достоверна, тъй като от книгата му се разбира, че той експериментира поне от 1985, а интересът трябва да е дошъл още отпреди това, защото Duchy Home Farm доста бързо превключва от конвенционално на биодинамично земеделие — още през 1986 год. Най-ценното в статията на The Guardian обаче е завършекът ѝ с повече от интересния и показателен въпрос със следния кратък, но изчерпателен отговор:

„Биодинамично земеделие? Това е вид окултно базирана земеделска система”!

Отговорът, даден без повече обяснения, е красноречив и загатва не

за друго, а за окултните интереси на Чарлз III, свързани с наистина окултно базираното биодинамично земеделие. То е немислимо без окултното познание на антропософията, така че без съмнение Чарлз е запознат с него. И ако това наистина е така, тогава той се явява може би най-изтъкнатият (неявен) последовател на Рудолф Щайнер със забележителен 40+ годишен антропософски опит, с какъвто днес могат да се похвалят малцина антропософи! Уважението на английския крал към Рудолф Щайнер впечатлява и това личи и от другия негов официален поздравителен адрес към биодинамичните фермери и антропософи като цяло — този, с който той открива предишната международна конференция за биодинамично земеделие “Икономиката на Земята” в Италия през февруари 2016 год. (https://www.youtube.com/watch?v=IiC6ZKBP1h4&ab_channel=ИринаБелякова). Тя предхожда тази в Дорнах с една година и е организирана по италианска линия от Асоциацията за биодинамично земеделие на Италия (Associazione per l'Agricoltura Biodinamica). Във въвеждащата си, отново предварително записана видео-реч, Чарлз отдава дължимото на визията за биодинамично земеделие и „прозорливостта на мисленето на Щайнер [което] само може да ни удивлява“. И тук той посочва, че Щайнер е един от първите, които са осъзнали взаимовръзката между плодородието на почвата и жизненоважното здраве на растенията, животните и хората, и цитира една от основните му идеи за напълно здравата ферма, “която трябва да може сама да произвежда всичко, от което се нуждае“. Съветите на Щайнер той нарича „визионерски“ и точно както в книгата си, публикувана шест години по-рано, подчертава, че с управителя на фермата си, Дейвид Уилсън, са извлякли „значително вдъхновение и полезни уроци от концепцията за биодинамично земеделие, очертано от Рудолф Щайнер в лекциите по земеделие.“

I am the Fire, you are the Flame

Има информация и за още една конференция, посетена от Чарлз III, с участието на фермери, занимаващи се с биодинамично земеделие, начело с Рудолф Бюлер, председател на Асоциацията на фермерите в Швебиш Хол. Това е *Форумът Лангенбург 2013* (<https://www.stuttgarter-nachrichten.de/inhalt.baden-wuerttemberg-prinz-charles-im-suedwesten-koeniglicher-spass-am-schweinegatter.32c37d97-6469-48b5-a3a7-35c563582453.html>), състоял се на 27 май 2013 в замък Langenburg Hohenloe в немската провинция в Баден-Вюртемберг, на който Чарлз този път присъства лично (фиг. 22). Той държи слово, в което, също както при

следващите два случая през 2016 и 2017, набляга на ползите от устойчивото регионално производство на храни. Тогава за първи път призовава да се види, каква е истинската цена, която се плаща за индустриалната храна (“die wahren Kosten industrialisierter Nahrungsmittel offenzulegen”). На конференцията в Дорнах през 2017 се повтаря със същия призив (общо взето и на трите конференции той повтаря едно и също), но с обратен знак — отправен към биопроизводителите този път, които трябва да видят каква е “цената” на ползите от техните методи, поставящо ги в капана на интензивното производство. С други думи, Чарлз повтаря *едно и също*, но с различен акцент. Още в Лангенбург прави намека за икономическата промяна, казвайки, че „Има много инициативи, които могат да бъдат двигател за промяна“, с което има предвид, че и биодинамичното земеделие може да помогне за промяната на икономическата система (в социалистическа).

Връщайки се обратно на “италианската” видео-реч на Чарлз от 2016, ще кажем, че първо, тя не се открива на уебсайта на Associazione per l'Agricoltura Biodinamica, нито на сайта на антропософското общество в Дорнах. Може да се види само на фейсбук страницата на Weleda (<https://www.facebook.com/WeledaAU/videos/1180677328619151/>), както и на свързания с Ватикана (!) сайт Patheos (от англ. “path” — път) (<https://www.patheos.com/blogs/elflandletters/2018/05/24/caring-for-creation-reflections-on-an-old-address-by-prince-charles/>). Второто е изключително показателно, защото докато в случая на Weleda имаме съвсем кратко обявление на събитието, във втория то е разгледано обстойно, и което е интересното — *пречупено е през призмата на католицизма!* Автор на статията от 24 май 2018 е американският католически теолог Дейвид Ръсел Мосли, който поддържа рубрика в сайта. Той е възхитен от “италианския” призив на Чарлз да се обърне повече внимание на земята, на по-добрите земеделски и екологични практики и т.н. Интересното е, че още във въвеждащата част на текста си, подобно на Чарлз, Мосли свързва земеделието с капитализма и повсеместно разпространеното индустриализирано селско стопанство и имплицитно заявява, че *и двете трябва да отпаднат:*

*“Капитализмът и индустриализираното селско стопанство **все още** се използват. Някой може да си помисли, че това никога няма да се промени, но аз не съм толкова сигурен.
 (“Capitalism and industrialized farming are still the go to practices. It could lead a person to think that nothing will ever change, but I’m not so sure.”)”*

Това изявление на Мосли ни кара да мислим, че когато е писал статията си през 2018, той е знаел за възможността на капитализма да бъде сложен край, зададена от Бъкингам и Ватикана. Знаел е за възможността той да бъде заменен, обявена на всеослушание за първи път от Чарлз през 2014, а после и от папа Франциск през 2016. Единственото, което тогава все още не е знаел, е предстоящото възникване на Съвета за инклузивен капитализъм с участието на Ватикана на следващата година. Само така може да си обясним съмнението на Мосли в просъществуването на капитализма, свързано с две имена, които той споменава след това — тези на Франциск и Чарлз:

“Светът, както ни напомня папа Франциск, а също и принц Чарлз, е нашият общ дом. Трябва да се грижим за него, трябва да работим с него. Въпреки, че често не се интересувам от

генеалогичната игра на обвиняване на индивиди, или дори на идеи за нашите съвременни неволи, не мога да си затворя очите за непрекъснатото поставяне в скоби не само на думите “Бог” и “свръхестествено”, но и на връзката между думите и значението им за науката, която е сред главните подбудители на този проблем. Но на тази степен вече няма значение кой е виновният, или ако има, важното е само да си спомним, че ако проблемът е започнал от теологията, само теологията може да го разреши. Но не каквато и да е теология.”

С други думи, за проблемите на света днес Мосли обвинява капитализма, науката и материализма, които той свързва, за да потърси спасение в теологията, т.е. в католицизма. Последното е много интересно, защото по думите на Мосли — единственият по-подробно коментирал речта на Чарлз на конференцията за биодинамично земеделие в Италия през 2016 — проблемът “капитализъм” се решава от Римокатолическата църква, която, както видяхме от всичко, изложено дотук, наистина се е заела с него. Мосли не съобщава какво точно ще замени капитализма, а само, че това ще стане с помощта на две технологии: “теология на сътворението” (“theology of creation”) и “теологията на действието” (“theology of action”):

“Така че имаме нужда от теология на сътворението, която ни кара да мислим по-сериозно за това как използваме и взаимодействаме с общите блага на нашия общ дом.”

След появата на “теологията на сътворението” (на новия икономически строй) следва и тази на действието, за която Мосли казва:

“Но преди всичко това, от което се нуждаем, е теология на действието, за да правим необходимото, за да живеем в правилна връзка с творението. Това няма да е лесно. В края на краищата ние се опитваме да живеем в правилна връзка с творението от грехопадението насам и винаги сме се проваляли. Но има практики, които сме забравили, и нови практики, които можем да развием, които ще ни позволят не само да се грижим по-добре за нашия общ дом, но и да се грижим по-добре и за себе си. Просто трябва да започнем, иначе нашият общ дом ще продължи да се превръща в наш общ ад.”

Така завършва статията на теолога, който използва изявата на Чарлз на конференцията за биодинамика в Италия през 2016, а не

тази в Гьотеанума през 2017, за да обяви възможността за промяна на днешната капиталистическа система, с което *изкушава* последователите на биодинамичното земеделие, а от тук и всички антропософи, да се присъединят към нея! Същото прави и Чарлз III с трите конференции за биодинамично земеделие с негово участие — първо, той информира участниците за предстоящото, с което ги изкушава да дадат своето съгласие за него и даже да го подкрепят в името на своя успех! Едното трябва да оправдае другото! Става въпрос за сделка, която Ватиканът, Ротшилд и Бъкингам се опитват да сключат с биодинамичните земеделци, а оттук и с всички антропософи, в името на взаимния успех. Това е един вид покана, която в нашите уши звучи така:

“I am the fire, you are the flame”

Трите конференции за биодинамично земеделие с почетното участие на Чарлз III всъщност са покани с характер на изкушения, отправени към земеделците и антропософите по света. Това е опит те да бъдат ангажирани с каузата на новия световен социалистически ред, независимо, че той е различен от техния Троичен социален ред. По този начин той трябва да бъде духовно легитимиран! Затова се търси тяхната благословия и енергия с имплицитното обещание за по-нататъшно безпроблемно провеждане на техните инициативи, само една от които е тази за биодинамично земеделие.

Идеята за световно нулиране в емблемата на форума в Давос

Обновлението на днешния капитализъм по идея на Клаус Шваб, Чарлз III, Ротшилд и Ватикана и превръщането му в нов, „по-справедлив“ такъв, изисква първо да бъде „нулиран“. Това намерение се илюстрира и със самата емблема на Световния Икономически форум, основан от Шваб през 1971, съдържаща четири стилизирани нули (фиг. 23, ляво). На три реда са изписани думите WORLD ECONOMIC FORUM, във всяка от които се съдържа по една буква „О“, които могат да се разчетат като “О“-ли. Значението на тези “нули” е подчертано с една още по-голяма “нула”, която се намира под надписа, пробождайки го отдолу нагоре на местата, където са останалите “О“-ли. С това нулите стават общо четири, загатвайки за значението на емблемата и илюстриращи нейния смисъл.

Фиг. 23

В показаната илюстрация, която отбелязва 50-годишнината от създаването на форума, към тези четири нули се добавят още две — от числото “50” вдясно. Тук обаче, обратно на “нулите” вляво, изглеждащи като букви, имаме нули, които изглеждат като букви. Това е “о”-та от цифрата 50-т, направена да изглежда като буквата “О”, както и долната част на числото 5, която изглежда като полу-”О”. Те хармонизират “нулите” в лявата част на емблемата, с което в надписа те общо стават шест! Несъмнено това е направено целенасочено за илюстрация на желанието за нулиране както на досегашния капитализъм, така и на целия днешен световен ред!

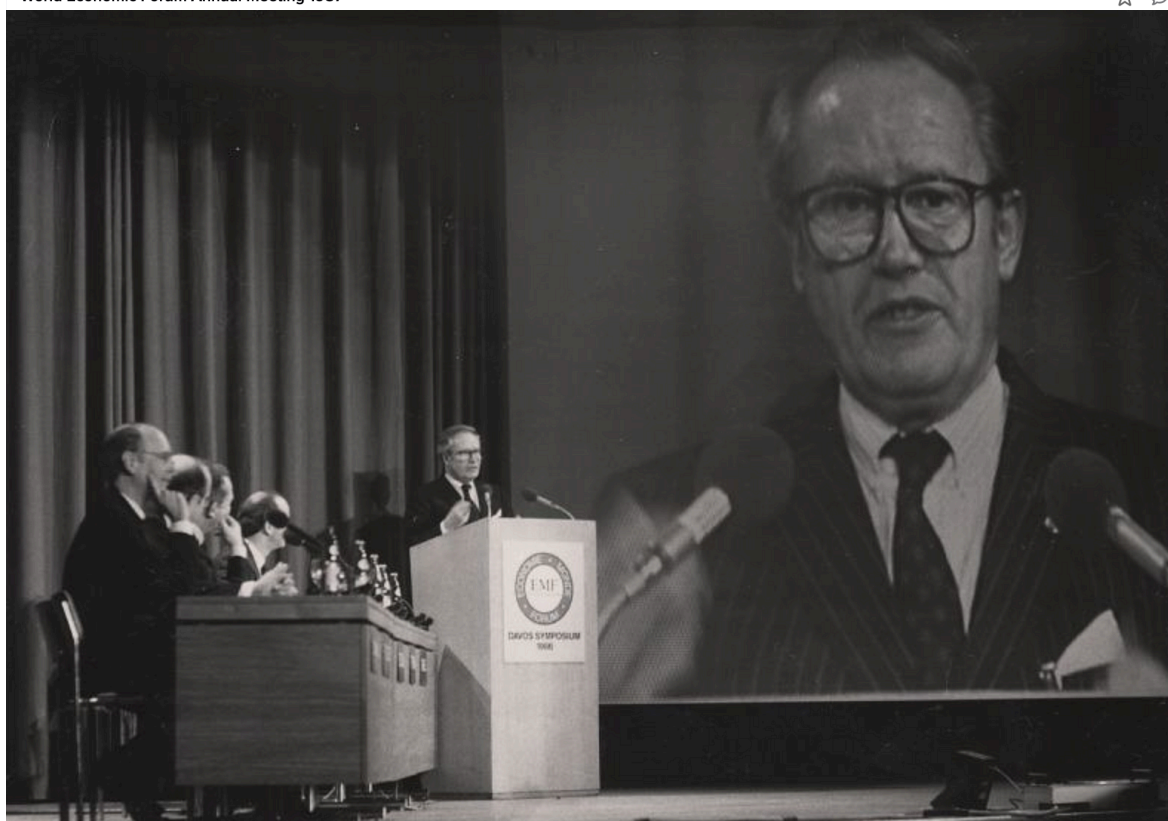
Идеята за нулиране на света с помощта на нулирането на капитализма е въплътена в тази емблема. От гледната точка на визуалната идентичност, тя успява да изобрази перфектно основната цел на Форума — отмяната на световната икономическа система и замяната ѝ с друга, която е по вкуса на една малка група хора. На подобна трансформация са подложени и останалите две водещи световни цивилизационни области — тази на културата, както и политическата, първата от които залага на съвсем нови ценности като тези на ЛГБТ и джендър културата, либерално-феминистките права и свободи и др., стигащо до премахването на думите “майка” и “баща” от училищните формуляри и замяната им с “родител 1” и “родител 2”. В политическата област сме свидетели на стремеж към пирамидалност и централизация на управлението на европейско (ЕС) и глобално ниво (СЗО и др.), което не зачита местното самоуправление. Или, както казва Клаус Шваб, сложните системи са трудно управляеми, затова взимането на важни решения трябва да се концентрира в ръцете на тесен кръг специалисти.

В основата на тези тенденции стои промяната на икономическия курс с помощта на двете икономически системи: Инклузивната на Чарлз, Ротшилд и Ватикана и Световно-икономическата на Чарлз и Шваб. Емблемата на Световния икономически форум показва, че

той, макар да е по-незначителната от двете инициативи и явно е създадена само за прикритие на другата, е с по-голяма давност, датирайки поне от 1987 год. Това се вижда на следващата фотография от годишната сесия в Давос от 1987, където емблемата се вижда зад гърба на участниците.

World Economic Forum Annual Meeting 1987

Gaston Thorn - World Economic Forum Annual Meeting 1986

Така може да бъде проследен точният момент на поява на тази емблема, а от тук и на идеята за “нулиране”, тъй като на форума от предната 1986 година тя липсва (виж горната фотография). На нея е налице съвсем друга емблема, виждаща се на показаната илюстрация. По това личи, че Световният икономически форум по начало е създаден с идеята за нулиране на световната икономика, дошла на ум на мнозина още през 1971, когато той първо възниква като Европейски форум за управление. Тогава Клаус Шваб издава книгата си „Съвременното управление на предприятието в машиностроенето“, в която принципите за централизираното световно икономическо управление са заложиени. В нея те са отнесени първо към промишленото предприятие, което, според Шваб, трябва да служи не само на акционерите, но и на загадъчните други “заинтересовани страни”. Каквото и да означава това, целта трябва да бъде дългосрочния растеж и просперитет и тя продължава да се гони, когато същата идея се прилага вече не само към предприятията, заводите и фирмите, а към цялата световна икономика въобще. Крачката е само една и тя е направена от предприятието към капитализма като цяло, водещо в крайна сметка до заключението, че той трябва да бъде сменен с друг.

Така възниква идеята за нов капитализъм, който Световният икономически форум последователно пропагандира от години. За целта е създадена и неговата днешна емблема, появила се за първи път в публичното пространство през 1987 год. Тя ясно визуализира визията да се ликвидира днешната форма на капитализъм за сметка на новата, за която става открит въпрос едва тридесет и три години по-късно в разгара на Ковид кризата през 2020. Тогава тя е изнесена в публичното пространство чрез книгата на Шваб “Ковид-19: Великото Нулиране”.

Възниква обаче въпросът: инструментализиран ли е през 1971 Световният икономически форум за днешния опит за трансформация на капитализма? Става ли въпрос за преднамерено създаден форум с единствената цел да наложи новата, частна форма на капитализъм? Възможно ли е Шваб сам, изведнъж, сякаш от нищото, да бъде осенен от гениалната идея за нов капитализъм, служещ за доброто на всички? Ако не, тогава случващото се всяка година в Давос не може да се нарече форум, какъвто по дефиниция трябва да бъде всяко масово представително събрание, на което се генерират теми, по които участниците да изказват мнения. По-скоро той е инструмент, с който след многогодишна обработка и подготовка в публичното пространство човечеството се принуждава да приеме нещо, което е предварително замислено без неговото

съзнателно активно участие.

В крайна сметка, дори външно погледната, идеята на Шваб и компания за нулиране на света и капитализма и подмяната им с други, централизирани, не води началото си от Ковид кризата през 2020, нито от книгата на Шваб от същата година. Тя е с доста по-стара давност, поне от 1971, авангард на което днес са Бъкингам, Ротшилд и Ватикана. *Основна роля в това обаче играе кралят на Англия, който е петимен за всякакви централно задвижвани социални системи, само не и за този, към който един антропософ с огромен стаж като неговият трябва да се стреми — Троицният социален ред!* Предложен от Щайнер преди 100 години, той остана нереализиран и незадвижен от Чарлз и днес тъне в забвение. Истината е, че този ред вече е с изтекъл “срок на годност” за сметка на алтернативният му болшевишки ред на Бъкингам, Ватикана и Лондонското сити. Тяхната форма на социализъм се очертава да засегне вече не само Източна Европа, но и Западна, както и света като цяло, което мнозина вече разбират. Сред тях е аржентинският президент Хави Милей, който в словото си на последната сесия точно на форума в Давос през 2025 изненада с разкритието, направено в стила на Чарлз от 2014, за промъкващ се нов световен социализъм:

*“Добър ден! Благодаря ви много! Днес съм тук, за да ви кажа, че западният свят е в опасност. И той е в опасност, защото тези, които трябва да защитават ценностите на Запада, са избрали една визия за света, която неумолимо води към **социализъм** и оттам до бедност! За съжаление през последните десетилетия основните лидери на западния свят изоставиха модела на свободата заради различни версии на това, което наричаме колективизъм. Една нова политическа класа, водена от колективистически идеологии и възползваща се от периода на криза, видя перфектната възможност да натрупа власт. Цялото богатство, създадено от капитализма до тогава, може да бъде преразпределено чрез схема за **централизирано планиране** и това ще задейства процес, чиито катастрофални последици търпим и днес. Действайки коварно в рамките на либералната парадигма, тази нова политическа класа прокара **социалистическия** дневен ред и така замени свободата с либерализация, използвайки принудителната сила на държавата за преразпределяне на богатството, създадено от капитализма.”* (<https://www.weforum.org/stories/2024/01/special-address-by-javier-milei-president-of-argentina/>)

Спомени от стария социализъм

Днес малцина забелязват надвисналата заплаха от “лош” социализъм, който изглежда неминуем при липсата на “добрият” — Троичният социален ред! Той обаче остана само на хартията, на която бе написан от Щайнер, затова на преден план излиза другият. Но старият — от съветско време, който знае защо, бе засегнат по време на варнеската конференция “Душата на Европа” от Ханс Хаслер. Той реши да се спре именно на него, може би смятайки, че е интересен за нас българите, или че именно той, а не друго, е “Душата на България”. Смя да заявя, че за нас това бе изненадващо, тъй като ние, българските антропософи, отдавна сме загубили всякакъв интерес към тази тема. В нашите среди, които добре познавам, тя никога не е била обсъждана, нито дори повдигана, макар и някои от по-старите антропософи да бяха оцелели от социализма. От началото на 90-те години на миналия век ние не се интересувахме от социализъм, а вместо това гледахме напред към нашето светло антропософско бъдеще.

Затова през 2014 старият социализъм — по това време не знаехме, че Западът е на път да роди нов — беше последното нещо, което ни интересуваше, но именно той беше засегнат от Хаслер, при това от светска гледна точка, която не е толкова интересна. На мен лично това ми действа тягостно — като упрек, подобен на този, излъчван всекидневно по западните пропагандни телевизионни канали (History Channel, Discovery Channel и др.), по които темата се върти непрекъснато от десетилетия, също като темата за двете Световни войни с участието на Германия. И двете застъпват една и съща едностранчива западна гледна точка, която подкопава имиджа на народите на Източна и Централна Европа. На този фон Западът в лицето на английско говорещите народи трябва да изпъкне като коректив и единствен бастион на прогресивизма — сега и завинаги! Затова на другите две групи народи трябва да се вменява чувство на вина, както и за непълноценност, каквато централноевропейците (немците) несъмнено изпитват днес. В по-малка степен вина за социализма изпитват източноевропейците, в чието съзнание темата като цяло вече е избледняла и ако не бяха медиите, отдавна щяха да са напълно безразлични към нея.

Според анализите на Рудолф Щайнер, обаче трябва да кажем, че главната вина за Световните войни (1914-45), както и за Социализма (1917-89) се носи от Великобритания. И двете са замислени и предизвикани от ватиканско-британските, една или

повече, окултни ложи, а не от властите на Централна и Източна Европа, които са само жертви на тези замисли. Несъмнено същите кръгове днес са намесени и в провеждането на поредната (трета) офанзива срещу Изтока на територията на Украйна. За това говори фактът, че в нея основно войнстващо лице е не друг, а “апаратът”! Създаден с ватикано-масонска помощ на територията “между Франция и Холандия”, Евросъюзът днес е този, който настоява за война с Русия до последния украинец, а след това и до посления европеец, стремежът на което е да се елиминира политическият и икономическият суверенитет на Русия. Подобно на Украйна през 2014, тя трябва да премине под западна опека, за да може измисленото от западните ложи Настояничество да бъде приложено. *Щайнер предупреждава, че нещо такова може да стане, при положение, че антропософията не се наложи като световна сила:*

“Ако така съществуващата тенденция се запази, и ако цивилизацията не бъде пронизана от нова духовност [антропософията], тогава — за сега ще го кажем само хипотетично — несъмнено ще стане следното: Целият Изток ще стане обект на стопанска експлоатация от Запада! Тогава обаче на един такъв развой ще започне да се гледа като на някаква човешка, земна даденост. Ще се разглежда като нещо "справедливо" и разбиращо се от само себе си. Едната половината от човечеството няма да стане роб на другата, само ако духовността [антропософията] бъде завоювана и добие всеобщо разпространение!” GA 191, 14 ноември 1919

Днес е ясно видима липсата на всеобщо разпространена антропософия! За масите тя си остава толкова непозната, колкото и преди сто години, за което време тя си остана и не особено добре изучена дори от антропософите. Интервюто на Ханс Хаслер, което е с чисто светска насоченост, показва именно това. Своята ултимативна цел обаче британско-ватиканският окултизъм продължава да преследва — порочният културен брак на новосоциалистическа основа между тяхната част на света и нашата. Без него те са загубени! Но той изключва всякаква антропософия, която Централна Европа може да осигури и затова Русия се демонизира от Запада. Между нея и страните в Централна Европа трябва да бъде поставена преграда. Такава се гради и между Русия и останалата част от Източна Европа, с цел самите славяни да бъдат отблъснати от Русия — дори и тези, които живеят в Русия — за да бъдат насочени на Запад. Там обаче, в кръговете на окултистите, които Антропософското общество така и не успя да разпознае за

цели 100 години, на тях не се гледа по различен начин, от този на хитлеристите в Германия — а именно само като на *тор* за облагородяването на “по-висшата” англосаксонска раса. Опасността те да се разтворят и изчезнат без следа в света на западния, превърнал се от философски в технологичен материализъм без следа от антропософия е огромна.

Много хора на Изток днес добре помнят времето на стария социализъм и всичко, свързано с него, и то не непременно с лоши чувства. Но те най-малко говорят за него, както и най-малко могат да бъдат заблудени от надигащата се нова вълна социализъм, рамкирана от Чарлз, “апарата” Европейски съюз и Съвета за инклузивен капитализъм на Ватикана и Лондонското сити. В основата си двете са едно и също, а доколкото може да се говори за “Душа на България”, тя наистина може да бъде социализмът — и в това Ханс Хаслер е напълно прав, сякаш воден от по-висше чувство, и той наистина е познал, но не за стария, а за новия социализъм, за който говори също така изпитващият чувства крал на Англия Чарлз.

Първосвещеникът на Първия окултен клас

Сега ще се върна с още 14 години назад във времето, когато в самото начало на 21. век Ханс Хаслер се появи за първи път в София в ролята на основоположник, кръстник, или първосвещеник на Първия окултен клас в България. Тогава той сметна събитието за уникално в антропософската история при липсата на национално единно Антропософско общество в България до момента. Такова наистина все още нямаше, за да се появи по-късно — на следващата година, на честването на което Хаслер бе поканен.

Аз присъствах на приема на първите първокласници, проведен в София от Ханс Хаслер, но самият не се кандидатирах. Макар и да бях насърчаван от мнозина, отказах да отида на интервю, главно заради непознаването на същността на въпроса. И по-късно не направих това, когато отново бях специално поканен, защото още дълги години не можех да разбера, какво представлява този Клас! Днес обаче си давам сметка, че трудността да вникна в неговата същност е била свързана с невъзможността да си представя, а по-късно и да повярвам, че такъв клас *може да има каквото и да било общо с реалното посвещение в Мистериите*. Наистина, първоначално той е замислен от Рудолф Щайнер като първа крачка към мистерийното посвещение, но сама по себе си, тя не е това

посвещение, нито може да води към него при липсата на следващите две. Окултната школа, основана от Щайнер в самото начало на 1924, е трябвало да има три такива степени, характерни и за мистериините школи на манихеите и розенкройцерите, но от тях се осъществява само първата, външната причина за което е преждевременната смърт на Щайнер на следващата 1925 година. Остава само Първият окултен клас, при това без ясно посочен от Щайнер ръководител. Другите два остават само на “чертеж”, а от тук и школата като цяло, която се проваля и при липсата на йерофанти — поне двама посветени в Мистериите, които да извършат процедурите по посвещенията на неофитите.

Със смъртта на Щайнер замислената школа за посвещения в Мистериите се превръща в нещо, което може да бъде най-добре сравнено с опасния за преминаване астероидени пояс между Марс и Юпитер. Това “сърце”, както го определя Щайнер, на Антропософското общество спира да бие, и останалият от нея Първи окултен клас се превръща в бутафория — ябълка на раздора, станала причина за последвалият разпад на цялото Антропософското общество. Днес той не произвежда, нито по какъвто и да било начин може да произведе, посветени в Мистерите, а вместо това от вече 100 години е място само за четене и слушане на текстове, които не могат да изпълнят предназначението си. Същият може да бъде сравнен и със “спалня” за хора с притъпено съзнание — но не такава каквато е имало в Древните Мистерии (фиг. 26), в които е имало помещение с каменно легло, в което неофитът е заспивал, за да осъмне в прегръдките на *Изис в Древен Египет, Ищар — в Предна Азия, и Афродита на Балканите* (фиг. 27). “Сънят” на днешния първокласник е обикновен и не води до нищо и до никого — не дори и до представата за посвещение.

Фиг. 26 - 27

Надеждите на Рудолф Щайнер за съюз между немци и славяни

Струва си да отбележим и информацията в бележника на Рудолф Щайнер от 1918 г., публикувана през 1999 на страниците на “Der Europäer” (https://www.perseus.ch/PDF-Dateien/fundamental.pdf?fbclid=IwAR18i97GwDaBTaL7sbKQ3ZUhzivh9O_j7ui4_F), описваща една групировка англо-американски “плутоавтократи”, която се стреми да постигне световно господство по капиталов, окултен и... социалистически път. За целта най-важното е овладяването и поставянето под контрол на “зародиша на **социалистическата** организация на бъдещето” на руския народ, което означава, че тук отново става въпрос за социализъм, или по-точно казано, за кражбата на социализъм, която, както пише Щайнер, може да се предотврати само, ако Централна Европа се съюзи с Източна Европа на основата на взаимното разбирателство. Отбелязана е и препоръката, дейността на тези окултисти да бъде разкрита пред света и по този начин изобличена, за да може “една неистина ще бъде заменена с истина”, както и:

“Войната [започнала през 1914] ще продължи по един или друг начин дотогава, докато немците и славяните не се обединят в името на общата цел, човечеството да бъде освободено от робството на Запада! Алтернативата е само една: лъжата, която Западът използва за постигането на целите си, да бъде разобличена със заявлението, че създателите на англо-американизма са двигателите на едно движение, което се корени в импулсите на Френската Революция и цели установяването на световно господство с пари и революционни фрази — само за прикритие. В противен случай противопоставянето на световното господство на една окултна групировка от англо-американския свят в бъдеще ще се осъществи по кървав път от поробения немско-славянски свят, с което истинската духовна цел на Земята ще бъде спасена.”

С настоящата Сума се надяваме да спомогнем за изобличаването на въпросната лъжа, използвана от Империята на лъжата, както нарича Запада руският външен министър Сергей Лавров. Но не можем да помогнем за подобряването на повече от лошите днес немски-руско отношения в много области, които прогресивно се влошават от началото на украинско-руския конфликт през 2014. Това започна, първо, под ръководството на немския канцлер Ангела Меркел, която заедно със съюзниците си от САЩ и ЕС започна да

налага икономически и всякакви други санкции на Русия под различен претекст. Тенденцията се запази и при нейния наследник, канцлерът Шолц, под чието ръководство Германия се превърна в основният дарител на финансова и военна помощ за Украйна след началото на специалната военна операция през 2022, отстъпвайки лидерството единствено на САЩ. Военната помощ на Германия през тези години е впечатляваща и включва всякакви военни системи, като тези за противовъздушна отбрана IRIS-T и Gepard, считаните за най-добрите в света танкове Leopard (фиг. 28), колесни гаубици RCН 155, стотици хиляди артилерийски снаряди, бойни машини на пехотата “Мардер”, верижни всъдеходи Bandvagn 206 и Warthog и много друго военно оборудване. Единственото, което германското правителство за сега отказва да достави на Украйна са ракетите с голям обсег на действие “Taurus”, но без съмнение и те в скоро време могат да влязат в действие.

Фиг. 28

Немското правителство на Шолц заяви, че военната и всякаква друга помощ за Украйна е гарантирана, „непоколебима и няма да намалее“. То дори се явява подстрекател на останалите страни от ЕС да заемат по-твърда позиция, включително чрез разширяването на режима на санкции, доставките на оръжия и ограничаването на достъпа до Европа на руските дипломатически мисии, венец на което е десет годишното споразумение за сътрудничество в областта на сигурността между Германия и Украйна от 16 февруари 2024, сключено от канцлера Шолц, който по този повод заяви:

"Няма как да подценим значението на документа. Той постановява, че Германия ще продължи да подкрепя независима Украйна в защита срещу руската агресия. Както съм казвал неведнъж, до тогава, докато е необходимо. Ще подкрепяме нашите украински партньори в изграждането на модерни и боеспособни въоръжени сили, за да възпрепятстват всяко бъдещо нападение. В случай на нова руска агресия в бъдеще, имаме подробно разписани договорености за дипломатическа, икономическа и военна подкрепа като днешната".

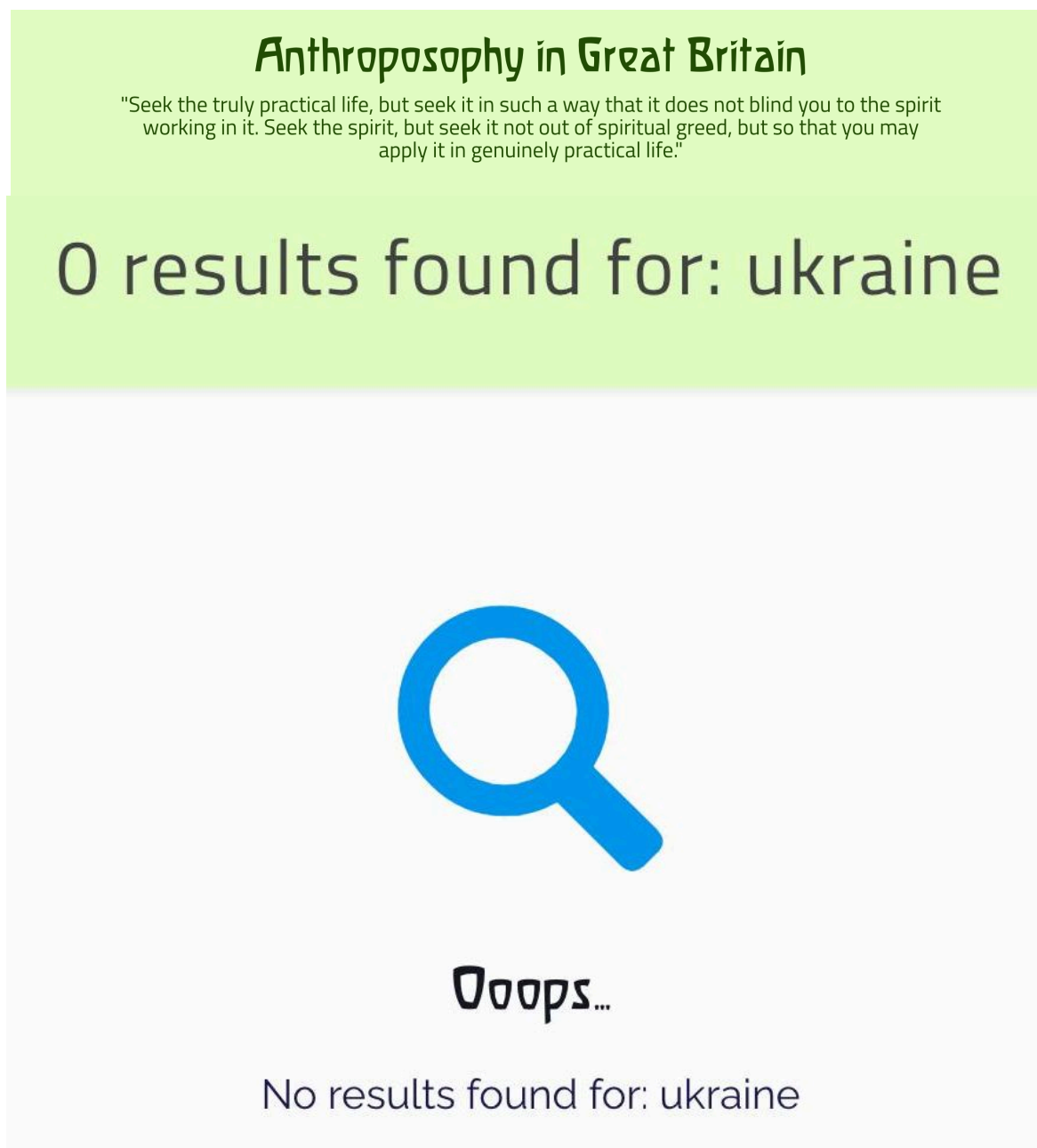
Вместо сътрудничество с Русия, днес Германия е готова, щом се наложи, да влезе и в директна военна конфронтация с нея, за целта на което започна да създава най-голямата армия на континента. Тя е част от плана, одобрен от 27-те държави членки на Европейския съюз на 6 март 2025 (<https://fakti.bg/world/955207-germania-shte-sazdade-nai-golamata-armia-v-evropa-za-parvi-pat-sled-vtorata-svetovna-voina>), за пакет на стойност 800 млрд. EUR, насочен към укрепване въоръжените сили и развитие на военната индустрия на страните от ЕС.

До този развой на събитията се стига след нечутите предупреждения на руския президент Путин, който още в 2015 заявява в телеграма до президента на Германия Йоахим Гаук:

„В днешната сложна международна ситуация е много важно да не се допуска отчуждаване, а да се съхрани натрупания през годините позитивен потенциал за сътрудничество.“ МОСКВА, 3 октомври, 2015. /ТАСС/.

Отчуждението между Германия и Русия днес е налице, което възпрепятства културния брак, на който Рудолф Щайнер възлагаше надежди. За него не спомага и самият Гьотеанум, в чийто официоз, Das Goetheanum по украинския въпрос преобладават материали с повече или по-малко откровена проукраинска насоченост. Там е публикуван и текстът на Ханс Хаслер, в който, освен всичко друго, става въпрос и за спомена на баща му, лекар и старши офицер от швейцарската армия, който по времето на Съветско-финландската война изпитвал най-голямо възхищение от “невероятното представяне на финландската армия”. Той болезнено осъзнавал, че Швейцария не може да помогне на Финландия. Днес, по същия начин Ханс Хаслер изпитва възхищение от украинската армия, но не и от руснаците, които, както става ясно цитираната поговорка, както преди, така и сега не стават за “консумация” — дори и

пържени в масло.

Фиг. 29

Това ни кара да мислим, че желаният от Щайнер съюз между Централна Европа (Германия) и Източна Европа (Русия) липсва не само в светски план, но *и в антропософски!* Вместо обединение и взаимна защита срещу врага, ясно посочен от Щайнер, имаме пълно отчуждение и дори “антропософско” противопоставяне, личащо също и от позицията на Гьотеанума, който държи страната на Запада. Публикации като тази на Ханс Хаслер, независимо от неговата “лична, дълбока връзка с Русия, с руската култура и език”,

както уверява той, говорят именно за това. Това означава, че съюзът между Източна и Централна Европа не е налице дори в средите на антропософите.

Липсата на брак между немци и руснаци днес личи и по много други публикации в Das Goetheanum (<https://dasgoetheanum.com/en/?s=ukraine>), в които, например, се говори за “руската агресия”. За сметка на това, позицията на Щайнер по въпроса Изток-Запад се игнорира и по никакъв начин не се разглежда, нито отнася към събитията днес. Най-красноречиво е отношението на Антропософското общество в Англия, където по темата Украйна английските антропософи пазят пълно мълчание. По уникален начин те изразяват мнението си на своя официален сайт <https://anthroposophy.org.uk/>, на който... думата “Украйна” въобще липсва (фиг. 29)!

Със сериозни публикации по украинския въпрос вече повече от десет години не могат да се похвалят и много други, да не кажем никое, Антропософски общества по света, вкл. и това в България. Изключение не прави и немското, на чийто официален уебсайт в малкото текстове по темата може да се види, как се говори за “руската агресия” (<https://www.anthroposophische-gesellschaft.de/blog/heisst-frieden-richtig-kaempfen-das-menschenbild-mittleuropas>), което е в пълен унисон с публикациите в Das Goetheanum и западните средства за масова информация. Това оставя надеждите на Рудолф Щайнер за немско-руско обединение само на хартията, на която са написани! *“Войната” продължава и ще продължи по един или друг начин до настъпването на момента, когато заробенният немско-славянски свят се обедини и освободи. Кога и как ще стане това, за да може “истинската духовна цел на Земята” да бъде спасена, предстои да видим, но едно е сигурно — това състояние на нещата не може да продължи вечно, както не може да продължи вечно и липсата на функциониращи Свещени Мистерии!*